

Plan wynikowy

Rozdział I. Modlimy się Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie! (Tes 5, 16-17)

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
1. Pan Jezus zaprasza nas na spotkanie	<ul style="list-style-type: none"> – Budzenie gotowości radosnego odpowiadania na zaproszenie Jezusa do spotkania się z Nim w ciągu nowego roku szkolnego i katechetycznego. – Ukazanie znaczenia przygotowań do przyjęcia sakramentu pokuty i pojednania oraz Eucharystii. – Wychowanie dzieci do samodzielnego przyjmowania Jezusa Chrystusa w sakramencie pokuty i pojednania oraz Eucharystii. 	<ul style="list-style-type: none"> – Bóg nas zaprasza do wspólnoty ze sobą w Chrystusie, a nasza odpowiedź to modlitwa i uczestnictwo w liturgii. – Uczestnictwo w Eucharystii i łaska, jaką jest sakrament pokuty i pojednania to zaszczyt, którego dostępujemy dzięki Bożej miłości. – Odpowiedź na to Boże zaproszenie wymaga od nas odpowiedniego przygotowania 	<ul style="list-style-type: none"> – Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu – Bóg zaprasza do przyjaźni, jest zawsze blisko, obdarza łaską. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na jego wezwanie. – Sakramenty święte. 	<ul style="list-style-type: none"> – Kontynuuje wychowywanie uczniów do samodzielnego przyjmowania Jezusa Chrystusa w sakramencie pokuty i pojednania oraz do pełnego udziału w Eucharystii. – Jeśli uczniowie przystąpiłi już do tych sakramentów, pogłębia ich wiarę i rozwój świadomości bycia chrześcijaninem. – Ukazuje Jezusa jako najważniejszą Osobę w naszym życiu. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) zna różne rodzaje zaproszeń i rozumie ich znaczenie. Zna pojęcie „gościnności”; 2) potrafi powiedzieć, jak można dobrze przygotować się na spotkanie z Jezusem; 3) dostrzega potrzebę przyjęcia zaproszenia Jezusa. Pragnie przygotować się jak najlepiej do przyjęcia sakramentu pojednania i Eucharystii.
2. Pan Bóg jest zawsze z nami	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie prawdy o Bogu, który stwarza człowieka do miłości – ludzie są wredy prawdziwie szczęśliwi, kiedy żyją w przyjaźni z Bogiem i między sobą. – Kształtowanie postawy otwartości na Boga, który jest z nami zawsze – Budzenie pragnienia częstego spotkania się z Panem Jezusem we wspólnocie Kościoła. 	<ul style="list-style-type: none"> – Pierwsi ludzie żyli w całkowitej przyjaźni z Bogiem, zniszczyli ten stan poprzez grzech; w Chrystusie wszyscy zostaliśmy odkupieni i na nowo złączeni z Bogiem. – Człowiek potrzebuje do życia innych ludzi, potrzebuje także Boga, który sam wychodzi do nas i jest z nami zawsze. – Bóg obecny we wspólnocie Kościoła, która gromadzi się, by celebrować Eucharystię. 	<ul style="list-style-type: none"> – Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu – Bóg zaprasza do przyjaźni, jest zawsze blisko, obdarza łaską. – Kościół przetrzebią gromadzenia się wspólnoty wierzących. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wprowadza uczniów w tajemnicę obecności Chrystusa we wspólnocie Kościoła. – Kształtuje w uczniach poczucie przynależności i rodnie opartą na miłości bliźniego i pragnie także spotykać się regularnie z Jezusem przy stole Eucharystycznym we wspólnocie Kościoła. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) uczeń wie, że Bóg przebywa wśród nas we wspólnocie Kościoła; 2) potrafi wyjaśnić pojęcia: parafia, diecezja, biskup; 3) pragnie budować wspólnotę w klasie i rodzinie opartą na miłości bliźniego i pragnie także spotykać się regularnie z Jezusem przy stole Eucharystycznym we wspólnocie Kościoła.

<p>3. Pan Jezus uczy nas modlić się. Modlitwa Pańska – Ojciec nasz</p>	<p>– Wdrażanie uczniów w świadome, pełne ufności zwracanie się do Boga Ojca słowami Modlitwy Pańskiej, której nauczył swój Kościół sam Pan Jezus.</p>	<p>– Modlitwa Pańska to modlitwa, której nauczył nas sam Pan Jezus. – On przez Ducha Świętego daje moc, dzięki której prawdziwie stajemy się dziećmi Bożym i możemy wołać do Boga Abba, Ojciec. – W modlitwie Pańskiej wnosimy do Ojca siedem prośb. Trzy pierwsze prowadzą nas do Boga, aby być „dla Niego”. Cztery kolejne są ofiarowaniem naszych oczekiwań Bożemu miłosierdziu.</p>	<p>– Modlitwa indywidualna i wspólnotowa. – Modlitwa Pańska – prośby modlitwy Ojciec nasz. – Bóg Kochającym Ojcem.</p>	<p>– Wyjaśnia uczniom treść Modlitwy Pańskiej. Zachęca do codziennego odmawiania jej.</p>	<p>1) wie, że modlitwę Ojciec nasz nazywamy Modlitwą Pańską, bo nauczył nas jej sam Pan Jezus; 2) potrafi poprawnie odmawiać Modlitwę Pańską i rozumie jej słowa; 3) pragnie modlić się wspólnie z innymi/ wołając do Boga: Ojciec nasz.</p>
<p>4. Nasz patron modli się za nami</p>	<p>– Przybliżenie dziecku świętości jako wartości. – Budzenie pragnienia świętości.</p>	<p>– Wszyscy święci mieli jeden wspólny cel życia: kochać Boga ponad wszystko, a drugiego człowieka kochać całym sercem. – Św. Stanisław Kostka to dzielny i odważny chłopiec, który zrozumiał, że aby pójść za Chrystusem, należy porzucić wszystko i zaprzeć się samego siebie. – Każdy człowiek ma szansę zostać świętym, jeśli Bóg jest dla niego najważniejszy, z miłością traktuje drugiego człowieka oraz odrzuca grzech, wypowiadając walkę złu.</p>	<p>– Owoc chrztu świętego i zobowiązania wynikające z jego przyjęcia – Przykłady życia według Ewangelii – postacie świętych. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na Jego wezwanie.</p>	<p>– Ukazuje świętość na podstawie życia św. Stanisława Kostki. – Uświadamia uczniom powszechne powołanie do świętości i zachęca ich do jego realizacji.</p>	<p>1) wie, że św. Stanisław Kostka jest patronem dzieci i młodzieży; 2) umie wyjaśnić, jak dzisiaj można być świętym; 3) pragnie być świętym.</p>
<p>5. Jak można zobaczyć Pana Boga</p>	<p>– Poznanie prawdy, że Pan Jezus poprzez swoje czyny i słowa ukazuje nam Miłość Boga Ojca. – Uświadomienie faktu, że Pana Boga możemy zobaczyć jedynie sercem i wiarą. – Prowadzenie do postawy zaufania i zawierzenia Bogu.</p>	<p>– Bóg objawił się nam w Osobie Syna Bożego, który stał się dla nas człowiekiem. – Jezus mówi: Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przez Mnie. Kto Mnie widzi, widzi także i Ojca (J 14, 6b, 9b). – Lgnąć do Jezusa w Nim i dziękliwie Mu odkrywamy rzeczywistość kochającego Boga Ojca.</p>	<p>– Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości – Jezus Słowem Boga. – Jedność działania Ojca i Syna</p>	<p>– Prowadzi uczniów do odkrycia prawdy, że nie wszystko można zobaczyć oczami, że na niektóre sprawy trzeba spojrzeć głębiej i starać się je pojąć raczej sercem i wiarą.</p>	<p>1) wie, że słowa „zobaczyć”, „widzieć” mogą mieć nie tylko znaczenie dosłowne, ale i głębsze; 2) potrafi wyjaśnić, w jaki sposób Pan Jezus ukazuje nam Boga Ojca; 3) pragnie całkowicie zawierzyć i zaufać Panu Bogu.</p>

6. Modlimy się nieustannie	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie prawdy, że modlić się nieustannie to znaczy zaprosić Boga do naszego codziennego życia. – Kształtowanie postawy otwartości na obecność Boga w naszym życiu i umiejętności oddawania Mu wszystkich tych spraw, które przeżywamy. 	<ul style="list-style-type: none"> – Modlitwa to bardzo osobiste, przyjacielskie spotkanie z Bogiem. – Jezus wzywa nas do ciągłej modlitwy w każdej sytuacji. – Modlitwa nieustanna to nie ciągłe wypowiadanie modlitw, ale stała tęsknota serca za Bogiem, która prowadzi do przemiany życia zgodnie z Bożym prawem miłości. 	<ul style="list-style-type: none"> – Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości. – Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu. – Pojęcie i formy modlitwy, postawy modlitwne. 	<ul style="list-style-type: none"> – Uczy spontanicznej modlitwy, w której przedstawia się i powierza Bogu swoje radości, smutki, trudności i niepowodzenia. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) rozumie słowa św. Pawła: „W każdym położeniu dziękujcie...”; 2) potrafi modlić się spontanicznie, dziękując Bogu, prosząc Go i przeprasząc; 3) pragnie powierzać swój dzień Panu Bogu i rozmawiać z nim spontanicznie podczas modlitwy wieczornej.
7. Modlimy się na różańcu	<ul style="list-style-type: none"> – Wprowadzenie w tajemnice wiary przez zapoznanie z tajemnicami różańca świętego. – Wdrażanie uczniów do praktykowania modlitwy różańcowej szczególnie w miesiącu październiku. 	<ul style="list-style-type: none"> – Różaniec to kontemplacja Pisma Świętego. – W różańcu powtarzamy wielokrotnie słowa, które Maryja usłyszała z ust Anioła i swojej krewnej, Elżbiety rozważając główne momenty z życia Jezusa Chrystusa, które układają się w całość tajemnic radosnych, światła, bolesnych i chwalebnych. – Różaniec mamy nie tylko odmawiać, ale przede wszystkim nim żyć. 	<ul style="list-style-type: none"> – Modlitwa indywidualna i wspólnotowa – Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego – nabożeństwo różańcowe. – Maryja, Matką Jezusa i naszą. 	<ul style="list-style-type: none"> – zachęca do odmawiania różańca przez ukazanie treści tej modlitwy i zaangażowanie w modlitwę na katechezie. – Motywuje do udziału w nabożeństwie różańcowym. – Wyjaśnia Skład apokryficzny. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) zna części różańca świętego; 2) potrafi powiedzieć, jak korzysta się z różańca (paciorków) i jak odmawia się różaniec; 3) chce uczestniczyć w nabożeństwie różańcowym w parafii.

Rozdział II. Wypełniamy przykazania
Sluchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem – Pan Jedynie (Pwt 6, 4).

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
8. Bóg prowadzi ludzi do siebie	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie uczniom sensu daru Bożego, jakim są przykazania. – Budzenie pragnienia wypełniania przykazań. 	<ul style="list-style-type: none"> – Bóg, stwarzając ludzi na swój obraz i podobieństwo, obdarzył ich zdolnością do miłości, która zakłada wolność. – Rzeczywistość grzechu pierwotnego (bez konieczności wprowadzania nazwy „pierworodny”) oraz działania Boga, który zabiega o człowieka. – Przykazania to dar Boga, który pozwala człowiekowi okazywać miłość Bogu oraz ludziom i dzięki temu zmierzać do nieba. 	<ul style="list-style-type: none"> – Grzech ludzi. – Obietnica zbawienia. – Dekalog wyrazem troskliwości miłości Boga wobec ludzi. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na Jego wezwanie. 	<ul style="list-style-type: none"> – Uświadamia uczniom potrzebę podjęcia drogi do Boga. – Ukazuje przykazania Boże jako konkretne wskazówki od Boga, który prowadzi nas do siebie. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, po co Bóg dał ludziom przykazania; 2) potrafi wyjaśnić porównania przykazań do drogowskazu, koła ratunkowego, mapy i pomocy; 3) ma morywację do poznawania i wypełniania przykazań Bożych.
9. Bóg jedyny. Nie będziesz miał Bogów cudzych przede Mną	<ul style="list-style-type: none"> – Zapoznanie z treścią pierwszego przykazania Bożego: „Nie będziesz miał bogów cudzych przede Mną”. – Kształtowanie postawy zawierzenia i zaufania Bogu. 	<ul style="list-style-type: none"> – Pierwsze przykazanie Boże to wezwanie do wiary, nadziei i miłości. – Człowiek zachowuje się jak poganin, gdy Bóg przestaje być dla niego najważniejszy, a miejsce prawdziwego Pana zajmuje praca, rozrywka lub wiara we wróżby i horoskopy. – Winniśmy pielęgnować naszą wiarę i ufność wobec Boga, odrzucając to, co może stać się dla nas bożkiem. 	<ul style="list-style-type: none"> – Dekalog wyrazem troskliwości miłości Boga wobec ludzi. – Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – wiara w Boga, zaufanie i szacunek do Niego. – Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wyjaśnia pojęcia: bożek, poganin. – Ukazuje niebezpieczeństwo tworzenia sobie współczesnych bożków, czyli przedkładania innych rzeczy ponad Pana Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, co to znaczy zawierzyć Bogu; zna pojęcia: bożek, poganin; 2) potrafi powtórzyć i wyjaśnić pierwsze przykazanie; 3) coraz bardziej pragnie ufać Bogu i zawierzać mu swoje życie.

<p>10. Bóg Święty Nie będziesz brał imienia Pana Boga swego nadaremnie</p>	<p>– Ukazanie świętości Imienia Bożego i w ten sposób wprowadzenie dzieci w rozumienie Bożego wezwania: „Nie będziesz brał imienia Pana Boga twego nadaremnie”; – Wychowanie do poszanowania Bożego imienia.</p>	<p>– Imię Pańskie godne największej czci, bo określa najświętszego Boga. – Wypełniamy drugie przykazanie Boże, gdy zwracamy się z wiarą do Boga w modlitwie, mówimy o Nim zawsze z szacunkiem, nie używając Bożego Imienia w sprawach błahych, ani tym bardziej niegodziwych; – Szczególna cześć należy się także imionom Najświętszej Maryi Panny i wszystkich świętych.</p>	<p>– Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi. – Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – wiara w Boga, zaufanie i szacunek do Niego. – Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. – Formy modlitwy i postawy modlitewne. – Przykłady życia według Ewangelii – postacie świętych.</p>	<p>– Ukazuje związek drugiego przykazania z sakramentem chrztu świętego oraz znaczenie naszych imion. – Wyjaśnia rolę patrona Boga.</p>	<p>1) wie, że imię Boga jest święte; wie także, kto to jest patron i zna swojego patrona; 2) potrafi powtórzyć i wyjaśnić drugie przykazanie Boże; 3) coraz bardziej pragnie szanować imię Boga.</p>
<p>11. Bóg wierny Pamiętaj, abyś dzień święty święcił</p>	<p>– Wprowadzenie uczniów w rozumienie Bożego wezwania: „Pamiętaj, abyś dzień święty święcił”. – Wychowanie do prawdziwego świętowania niedzieli i świąt Pańskich. – Kształtowanie postaw życiowych zgodnych z przykazaniem miłości Boga.</p>	<p>– Niedziela to dzień Pański upamiętniający zmartwychwstanie Chrystusa. – Oddawanie Bogu czi w niedzielę i w święta to przede wszystkim jednoczenie się z Nim na sprawowaniu Eucharystii, a także powstrzymywanie się od pracy, która utrudnia świętowanie oraz odpoczynek duchowy i fizyczny, umacnianie więzi rodzinnych, rozwijanie życia kulturalnego i społecznego, pogłębianie religijności i czas na odwiedzin ludzi chorych lub samotnych. – Pierwsze trzy przykazania Boże to odpowiedź na wezwanie zawarte w przykazaniu miłości Boga.</p>	<p>– Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi. – Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – niedziela jako najważniejszy dzień chrześcijaństwa. – Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości.</p>	<p>– Ukazuje niedzielę jako dzień zmartwychwstania Chrystusa. – Podkreśla potrzebę i rolę świętowania oraz ukazuje sposoby świętowania dnia Pańskiego. – Wskazuje na rodzinę jako właściwe miejsce świętowania.</p>	<p>1) wie, że niedziela jest dniem zmartwychwstania Pańskiego; 2) potrafi powtórzyć trzecie przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach świętowania niedzieli i świąt Pańskich; 3) pragnie coraz lepiej przeżywać niedzielę.</p>

<p>12. Kochamy rodziców Czcij Ojca swego i matkę swoją</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Zapoznanie dzieci z prawdą, że miłość Boga prowadzi nas do miłości rodziców i opiekunów. - Wychowanie do okazywania szacunku i wdzięczności wobec rodziców i opiekunów poprzez realizację Bożego przykazania: „Czcij ojca swego i matkę swoją”. 	<ul style="list-style-type: none"> - Dekalog po przykazaniach dotyczących miłości Boga wzywa do miłości do innych ludzi – najpierw do miłości do rodziców. - Czwarde przykazanie zobowiązuje nas do szacunku dla tych, którym Bóg – dla naszego dobra – udzielił swojej władzy. - Dzieci wzwane są do posłuszeństwa rodzicom oraz modlitwy w ich intencji. - Dorosli winni troszczyć się o swoich rodziców w starość i chorobie. - Dzieci mają być również wdzięczne innym członkom rodziny, a także swoim nauczycielom i katechetom. 	<ul style="list-style-type: none"> - Dekalog wyrazem troskliwości miłości Boga wobec ludzi . - Treści i znaczenie przykazania Dekalogu – postawa szacunku wobec rodziców i innych dorosłych oraz właściwe odniesienia do drugich: wdzięczność, wzajemne obdarowywanie się, przeproszanie. - Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. - Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje miłość otrzymywaną od rodziców - szczególnie poprzez podkreślenie daru życia, ich troski i poświęcenia. - Wyjaśnia znaczenie posłuszeństwa oraz wdraża do modlitwy za rodziców i opiekunów. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) rozumie na czym polega wzwanie Boga zawarte w czwartym przykazaniu; 2) potrafi powtórzyć czwarde przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach jego realizacji; 3) pragnie coraz bardziej kochać swoich rodziców i opiekunów, słuchać ich, pomagać im i powierzać ich Bogu w modlitwie.
<p>13. Chcemy szanować życie Nie zabijaj</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazanie wyjątkowości każdego człowieka. - Budzenie szacunku wobec życia ludzkiego jako wartości. - Wychowanie do poszanowania życia swojego i innych, poprzez przedstawienie ewangelicznego wymiaru przykazania: „Nie zabijaj”. 	<ul style="list-style-type: none"> - Życie ludzkie jest święte, ponieważ pochodzi od Boga i należy do Niego. Bóg chciał istnienia każdego z nas, każdy więc jest wyjątkowy, każdy jest darem dla innych. - Piąte przykazanie odnosi się nie tylko do bezpośredniego zabójstwa, ale wzywa do szacunku wobec życia i zdrowia oraz godności ludzkiej. - Gniew, nienawiść i mściwość to także wykroczenia przeciwko Bożemu przykazaniu. - W szczególny sposób realizują piąte przykazanie ci, którzy z racji wykonywanego zawodu poświęcają się służbie życiu. 	<ul style="list-style-type: none"> - Dekalog wyrazem troskliwości miłości Boga wobec ludzi . - Treści i znaczenie przykazania Dekalogu – poszanowanie zdrowia własnego i innych. - Przejawy koleżeństwa i życzliwości wobec rówieśników. - Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. - Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii. 	<ul style="list-style-type: none"> - Uwrażliwia uczniów na prawdę, że każdy z nas jest chciany przez Boga i że nasze życie jest wielkim Jego darem i dlatego powinno być szanowane. - Uświadamia uczniów, że zachowywanie piątego przykazania daje nam i światu bezpieczeństwo, zgodę i radość. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, że życie ludzkie jest święte i rozumie piąte przykazanie Boże, które je chroni; wie, że „zabijając” można także poprzez gniew, nienawiść i mściwość; 2) potrafi powtórzyć piąte przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach jego wypełniania; umie również wskazać swoje dobre cechy, przez które staje się wyjątkowym darem dla innych; 3) pragnie coraz bardziej troszczyć się o siebie i o innych, szanując życie i zdrowie ludzkie.

14. Chcemy dawać szczęście Nie cudzołóż	<p>– Ukazanie Bożego przykazania: „Nie cudzołóż” jako pomocy na drodze miłości i szczęścia człowieka.</p> <p>– Kształtowanie postawy odpowiedzialności za swoje relacje z innymi w świetle szóstego przykazania.</p> <p>– Wychowanie do pięknego przeżywania przyjaźni i miłości.</p>	<p>– Bóg stworzył człowieka jako mężczyznę i kobietę, obdarzając go darem przekazywania życia, który sprawia, że potrafimy kochać i przyjaźnić się, dając szczęście sobie i innym.</p> <p>– Z daru przekazywania życia korzystają rodzice, dając życie dzieciom i wychowując je; księża, zakonnicy, zakonnice i osoby samotne ten dar realizują poprzez swoją służbę innym ludziom.</p> <p>– Kto myśli jedynie o zaspokojeniu własnych pragnień, sam staje się nieszczęśliwy i unieszczęśliwia innych.</p> <p>– Dzieci powołane są do rozwijania w sobie zdolności do prawdziwej i pięknej miłości poprzez: budowanie dobrych przyjaźni, unikanie zazdrości, pomoc innym, nie oglądanie filmów i czasopism, które są zaprzeczeniem miłości oraz przez unikanie rozmów na nieprzyzwolone tematy, a wreszcie przez szacunek dla własnego ciała.</p>	<p>– Dekalog wyrazem troskliwości miłości Boga wobec ludzi.</p> <p>– Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – właściwe odniesienia do drugich: wzajemne obdarowywanie się; właściwa postawa w stosunku do własnego ciała.</p> <p>– Odróżnienie dobra od zła, przejawy</p> <p>– Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>– Wyjaśnia znaczenie daru przekazywania życia i przedstawia różne sposoby jej realizowania (małżeństwo, konsekracja, samotność).</p> <p>– Uwrażliwia dzieci na fakt, że to, co sprawia przyjemność, nie zawsze jest jednocześnie dobre.</p>	<p>1) umie powtórzyć szóste przykazanie i wyjaśnić, jak może je wypełniać;</p> <p>2) potrafi odróżnić to, co służy miłości, od tego, co jest łatwe i przyjemne, ale ją niszczy;</p> <p>3) pragnie, aby jego miłość była prawdziwa, piękna i czysta; chce budować piękne przyjaźnie.</p>
15. Chcemy dbać o własność Nie kradnij	<p>– Zapoznanie dzieci z treścią i znaczeniem Bożego przykazania: „Nie kradnij”.</p> <p>– Wychowanie do poszanowania swojej, cudzej i wspólnej własności.</p> <p>– Kształtowanie umiejętności dzielenia się z innymi.</p>	<p>– Oprócz rzeczy danych przez Boga wszystkim, każdy z nas posiada coś własnego i każdy może obdarować czymś drugiego człowieka.</p> <p>– Siódme przykazanie chroni prywatne dobro i nakazuje sprawiedliwość i miłość w zarządzaniu nimi oraz wymaga powszechnego poszanowania dobra wspólnego – szacunku i życzliwości dla otaczającego nas świata, a także wzywa do szacunku dla pracy ludzkiej i jej wytworów należących do pojedynczych ludzi i całych społeczności.</p> <p>– Posiadanie zobowiązuje nas do dzielenia się z potrzebującymi.</p>	<p>– Dekalog wyrazem troskliwości miłości Boga wobec ludzi.</p> <p>– Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – postawa szacunku i troski o własność swoją, cudzą i wspólną.</p> <p>– Odróżnienie dobra od zła, przejawy</p> <p>– Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>– Wyjaśnia znaczenie własności, z podkreśleniem roli własności wspólnej.</p> <p>– Uwrażliwia na prawdę, że prawdziwą wartość ma drugiemu człowiekowi.</p>	<p>1) zna i rozumie siódme przykazanie Boże;</p> <p>2) potrafi powtórzyć siódme przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach jego realizacji; potrafi także wymienić rzeczy, które są własnością wspólną;</p> <p>3) pragnie coraz bardziej szanować swoją i cudzą własność, a także dbać o własność wspólną.</p>

<p>16. Chcemy żyć prawdą Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu</p>	<p>– Zapoznanie uczniów z treścią i przesłaniem Bożego wezwania: „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu”. – Wyjaśnienie znaczenia pojęć: „prawda”, „kłamstwo”, „zaufanie”, „męczennik”. – Wychowanie do prawdomówności, kształtowanie jednoczesnie postawy trwania w Chrystusie jako prawdzie.</p>	<p>– Prawda to bycie prawdziwym swoich czynach i słowach bez dwulicowości, udawania i obłudy; kłamstwo zaś to mówienie nieprawdy z intencją oszukania kogos. – Bóg – źródło wszelkiej prawdy, wzywa nas do życia w prawdzie. – Prawda daje wolność, rodzi wzajemne zaufanie i umożliwia budowanie relacji, kłamstwo dzieli ludzi, podważając zaufanie. – Ósme przykazanie, wzywa do życia prawdą i poszanowania dobrego imienia drugiego człowieka. – Miłość do drugiego człowieka wyznacznikiem konieczności dochowania tajemnicy lub ujawnienia prawdy dla dobra innych. – Znaczenie tajemnicy spowiedzi i tajemnicy zawodowej (np. lekarskiej). – Mężczeństwo jako najwyższe świadectwo złożone prawdzie wiary.</p>	<p>– Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi. – Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – postawa prawdomówności i uczciwości. – Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. – Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>– Przedstawia spustoszenie, jakie czyni kłamstwo: oddzielenie od Boga, utrata zaufania innych, wyrzuty sumienia; wskazuje na prawdę jako tę, która wyzwala. – Podkreśla fakt, iż miłość do Jezusa pociąga za sobą trwanie w Jego prawdzie i gotowość oddania Jemu swego życia.</p>	<p>1) zna i rozumie ósme przykazanie Boże; 2) potrafi powtórzyć ósme przykazanie Boże i opowiedzieć, na czym polega życie w prawdzie; potrafi także wyjaśnić, kto to jest męczennik; 3) pragnie zawsze mówić prawdę i chce żyć zgodnie z prawdą Jezusa.</p>
<p>17. Chcemy wybierać to, co ważne Nie pożądamy żony bliźniego swego, ani żadnej rzeczy, która jego jest</p>	<p>– Zapoznanie dzieci z treścią i znaczeniem Bożego przykazania: „Nie pożądamy żony bliźniego swego ani żadnej rzeczy, która jego jest”. – Kształtowanie dojrzałego stosunku do świata i wartości doczesnych oraz umiejscowienie panowania nad własnymi zachciankami.</p>	<p>– Pożądanie jako gwałtowne i nadmierne pragnienie czegoś. – Zadanie wypływające z Bożych przykazań: umiejscowienie panowania nad pragnieniami i wybierania między nimi oraz wolność od niewłaściwych potrzeb jako cechy dojrzałości. – Człowiek, który nie umie zapanować nad własnymi pragnieniami, staje się niewolnikiem tego, czego pragnie. To prowadzi do zazdrości, chciwości i oszustwa.</p>	<p>– Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi. – Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – szacunek do wartości doczesnych. – Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. – Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>– Wprowadza pojęcie pragnienia dobrego oraz niewłaściwego i nadmiernego. – Zapoznanie dzieci ze skutkami niewłaściwych i nadmiernych pragnień. – Podkreśla prawdę, że umiejscowienie panowania nad sobą daje wolność. – Ukazuje dorosłość jako umiejscowienie dokonywania właściwych wyborów, panowania nad zachciankami, odwagę w czynieniu dobra.</p>	<p>1) zna dziewięć i dziesiąte przykazanie Boże; wie, co znaczą niewłaściwe pragnienia; 2) potrafi powtórzyć dziewięć i dziesiąte przykazanie Boże i wyjaśnić, w jaki sposób je zachowywać; umie odróżnić dobre pragnienia od niewłaściwych i nadmiernych pragnień; 3) pragnie stawać się coraz bardziej dorosłym poprzez ćwiczenie umiejscowienia panowania nad własnymi pragnieniami.</p>

18. Dziesięć słów o miłości do Boga i do ludzi	<ul style="list-style-type: none"> - Podsumowanie i urwalenie treści związanych z Bożymi przykazaniami. - Ukazanie miłości Boga i bliźniego jako podstawy wszelkich czynów i najważniejszego przykazania. - Wychowanie do życia w miłości zgodnie z Bożym wezwaniem zawartym w Dekalogu. 	<ul style="list-style-type: none"> - Słowo „dekalog”, czyli dosłownie „dziesięć słów Boga” to objawione prawo Boże, zasady i reguły postępowania, prowadzące człowieka do obecnego szczęścia, drogowskaz kierujący do spotkania z Bogiem. - Wszystkie czyny będące zaprzeczeniem Dekalogu zrywają więź z Bogiem, prowadząc na bezdroża grzechu. - Jezus nie tylko przyjmuje dziesięć przykazań, ale ukazuje ich pełne znaczenie, rozwijając wymagania. - Dekalog wyjaśniany w świetle podwójnego przykazania miłości Boga i ludzi. 	<ul style="list-style-type: none"> - Dekalog wyrazem troskliwości miłości Boga wobec ludzi. - Postawy sprzeciwiające się Bożym przykazaniom. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na Jego wezwanie. - Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania. 	<ul style="list-style-type: none"> - Utrwala prawdę, że przykazania są drogowskazami wskazującymi dobłą i bezpieczną drogę do Boga i podkreśla, że są one darem kochającego Boga, który pragnie naszego szczęścia. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, że wszystkie przykazania zawierają się w przykazaniu miłości Boga i bliźniego; rozumie, że są one drogowskazami danymi przez Boga dla naszego dobra; 2) potrafi powtórzyć przykazanie miłości; 3) pragnie kroczyć drogą wskazaną przez Boga.
19. Poznajemy przyjaciół Jezusa. Uroczyść Wszystkich Świętych	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadzamy w świadome wyznanie wiary: „Wierzę w świętych obcowanie”, „Wierzę w ciała zmarłych wstanie”. 	<ul style="list-style-type: none"> - Całe życie człowieka od chrztu świętego jest odpowiedzią na wezwanie Boga: „Świętymi bądźcie, bo Ja jestem Święty” - Wierzymy, że razem z tymi, którzy już są w niebie, jak i pokutującymi jeszcze w czyśćcu za swoje winy, tworzymy wspólnotę świętych. - W czasie Mszy Świętej wyznajemy w „Credo” naszą wiarę w świętych obcowanie i zmarłych wstanie ciała. - Naszą więź ze świętymi w niebie wyrażamy w sposób szczególny, obchodząc uroczystość Wszystkich Świętych. Natomiast w Dzień Zaduszny modlimy się za zmarłych oczekujących na niebo w czyśćcu. 	<ul style="list-style-type: none"> - Kościół sakramentem jedności i miłości zbawczej. - Przykłady życia według Ewangelii – życie świętych. - Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z Jego przyjęcia. 	<ul style="list-style-type: none"> - Przygotowuje dzieci do obchodów Uroczystości Wszystkich Świętych oraz do świadomej modlitwy za zmarłych w dniu Wspomnienia Wszystkich wiernych zmarłych. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) ma intuicję „świętych obcowania” i zna pojęcie czyśćca; 2) umie wyjaśnić różnicę między Uroczystością Wszystkich Świętych i Dniem Zaduszny; 3) chce modlić się „do świętych i ze świętymi” oraz za zmarłych.

<p>20. Aby byli jedno. Przykazania kościelne</p>	<p>– Wprowadzamy w praktykowanie przykazań kościelnych, które pomagają tworzyć wspólnotę – rodzinę Pana Jezusa.</p>	<p>– Pięć przykazań kościelnych to skrótowo zebrane zarządzenia kościoła w sprawie obchodów roku liturgicznego i świąt nakazanych przez Kościół. – Z obchodem roku liturgicznego związane są dni i okresy pokuty, o których mówi czwarte przykazanie kościelne. – Niemożliwość zachowania wstrzeżliwości w piątek domaga się od katolika podjęcia innych form pokuty. Powstrzymywanie się od zabaw obowiązuje w czasie wielkiego postu. – Kościół zachęca do udziału w liturgii nie tylko w niedziele i święta nakazane, ale także w uroczystości nieobowiązkowe, świętowane w tradycji polskiej, również do zachowania tradycyjnego postu w wigilię Bożego Narodzenia.</p>	<p>– Kościół realizujący posłannictwo Jezusa Chrystusa. – Kościół przestrzeżeniem gromadzenia się wspólnoty wiary i przykazania kościelne.</p>	<p>– Wyjaśnia sens i zakres przykazań kościelnych. – Ukazuje je jako pomoc w zachowywaniu wierności Jezusowi Chrystusowi i tworzeniu wspólnoty Kościoła.</p>	<p>1) zna treść przykazań kościelnych; 2) potrafi kojarzyć przykazania kościelne z konkretnymi sytuacjami w życiu; 3) pragnie wypełniać przykazania kościelne.</p>
--	---	---	--	--	--

Rozdział III. Witamy i przepraszamy Pana Jezusa Panie, zmiłuj się nad nami!

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
21. Oczekujemy na Dar	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie sakramentów, jako darów Chrystusa, w których Chrystus obdarza nas Bożym życiem. – Wspomaganie procesów nabywania umiejętności świadomego, systematycznego i czynnego udziału w sprawowanej przez wspólnotę Kościoła Eucharystii. 	<ul style="list-style-type: none"> – Jezus Chrystus zaprasza każdego człowieka do wspólnoty z Nim. – W chrzcie świętym otrzymujemy dar przyjaźni z Bogiem (łaskę uswięcającą). – Znaczenie sakramentów, szczególnie Eucharystii i potrzeba wierności w korzystaniu z sakramentów świętych (uczestnictwo we Mszy Świętej w niedziele i święta). – Należyte przygotowanie do niedzielnej Eucharystii: przede wszystkim post eucharystyczny, ale także odpowiedni strój i właściwe, godne zachowanie. – Sposoby przezwycięzania trudności i przeszkód odciągających nas od udziału w Eucharystii. 	<ul style="list-style-type: none"> – Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości. – Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z Jego przyjęcia. – Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. – Sakramenty święte. – Eucharystia jako sakrament obecności Chrystusa. – należyte przygotowanie do uczestnictwa we Mszy Świętej i przyjęcia Komunii Świętej. 	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazuje znaczenie Jezusowego daru sakramentów. – Uczy właściwego przygotowania się do uczestnictwa we Mszy Świętej; post eucharystyczny; schludny strój. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, czym są sakramenty i kiedy je przyjmujemy; 2) potrafi wymienić sakramenty święte; 3) pragnie aktywnie i z należytym przygotowaniem uczestniczyć w Eucharystii.

<p>22. Chęć spotkać Pana Jezusa. Obrzędy wstępne</p>	<p>– Ukazanie sensu spotykania się z Jezusem obecnym we wspólności ludzi modlących się. – Uczenie odpowiednich postaw i wyjaśnienie sensu obrzędów wstępnych. – Kształtowanie postawy otwartości na spotkanie z Chrystusem w Eucharystii.</p>	<p>– Główne części Mszy Świętej (ogólnie): obrzędy wstępne, liturgia słowa, liturgia eucharystyczna i obrzędy zakończenia. – Uczestnictwo w Eucharystii to przede wszystkim spotkanie z Przyjacielem – Panem Jezusem, który zawsze czeka. Spotykamy się z Nim w słowie i Komunii Świętej. – Omówienie obrzędów wstępnych Mszy Świętej: Wątkiem świętowania jest zgoda, pojednanie między ludźmi – na początku liturgii przepraszamy Boga i wszystkich ludzi i przebaczymy urazy innym.</p>	<p>– Eucharystia jako sakrament obecności Chrystusa. – Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań.</p>	<p>– Zapoznaje wychowanków ze znaczeniem stosowanych przy celebracji eucharystycznej obrzędów. – Wprowadza w rozumienie treści kolejnych momentów (obrzędów wstępne). – Uczy właściwych postaw podczas Mszy Świętej; postawy stojącej na wejście, wykonywania znaku krzyża, umiejętności odpowiadania na słowa pozdrowień.</p>	<p>1) zna główne części Mszy Świętej i wie, że rozpoczyna się ona od pojednania z Bogiem i ludźmi (spowiedź powszechna); 2) potrafi zachować odpowiednią postawę na początku Mszy Świętej; 3) pragnie przeżyć spotkanie z Panem Jezusem obecnym w modlącej się wspólności.</p>
<p>23. Z Maryją czekamy na Zbawiciela. Adwent</p>	<p>– Wprowadzenie w świadome przeżywanie adwentu jako czasu odnawiania wierności i zaufania do Boga w oczekiwaniu na spotkanie ze Zbawicielem i Jego powrotne przyjście. – Kształtowanie postawy aktywnego czuwania i gotowości na spotkanie z Chrystusem. – Wychowanie do naśladowania Maryi w Jej wierności i zaufaniu Bogu.</p>	<p>– Znaczenie słowa „czuwanie”: nie bierność oczekiwania, ale nieustanny wysiłek woli, aby być gotowym. – Adwent czas wspomnienia długiego przygotowania narodu wybranego na przyjście Mesjasza oraz czuwania, aż powrotnie przyjdzie w chwale. – Wybranie Maryi przez Boga na Matkę Jego Syna, zwiastowanie i odpowiedź Maryi „posłuszeństwem wiary”. – Maryja bez jakiegokolwiek grzechu – Niepokalana staje się dla nas prawdziwym wzorem wiary i ufności Bożemu słowu. Jest też Orędowniczką i Wspomożycielką wiernych.</p>	<p>– Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego – adwent – Zwyczajnie związane z obchodami Świąt Bożego Narodzenia. – Postaci biblijne przykładem życia wiary. – Maryja, Matka Jezusa i nasza wzorem rozmodlenia i zaufania Bogu</p>	<p>– Przygotowuje uczniów do dobrego przeżycia adwentu jako czasu nawrócenia i czuwania w oczekiwaniu na powrót – Maryi i Jej zaufania Bogu; – Wyjaśnia, na czym polega dobre czwanie. – Motywuje uczniów do podejmowania postanowień adwentowych. – Uczy osobistego zwracania się o pomoc do Maryi, Matki wiernej i ufającej Bogu.</p>	<p>1) wie, że w adwencie przygotowujemy się do Uroczystości Bożego Narodzenia i na powrotne przyjście Zbawiciela; 2) potrafi podać przykład wierności Maryi i Jej zaufania Bogu; 3) pragnie „czuwać”, wypełniając adwentowe postanowienia; podziwia postawę Matki Bożej i pragnie ją naśladować, jednocześnie prosząc Maryję o pomoc.</p>

<p>24. Umocnieni przebaczeniem. Sakrament pokuty i pojednania</p>	<p>– Kształtowanie umiejętności związanych z postawami pokutnymi sprzyjającymi owoceńmu korzystaniu z sakramentu pokuty.</p> <p>– Wychowanie do przyjmowania sakramentu pojednania z ufnością i radością, dzięki zawierzeniu miłości Boga.</p>	<p>– Drogę nawrócenia Syna marnotrawnego charakteryzującą pewne określone etapy, które każdy grzesznik przeżywa, jeśli naprawdę chce na nowo pojednać się z Bogiem: rachunek sumienia (uznanie zła przed Bogiem), żal za grzechy i postanowienie poprawy (zerwanie ze złem, zwrócenie się do Boga i akt skruchy), szczera spowiedź (wyznanie grzechów), zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu (wysiłek związany z naprawieniem wyrządzonej szkody).</p> <p>– Droga nawrócenia to rzeczywista, pełna miłości odpowiedź na miłość czekającego Ojca.</p> <p>– Sakrament pokuty i pojednania ma wiele nazw (sakrament nawrócenia, pokuty, spowiedzi, przebaczenia, pojednania), które wyrażają jego istotne aspekty.</p>	<p>– Pojęcie sakramentu pokuty i pojednania</p> <p>– Nauczanie Jezusa w przypowieściach: marnotrawnym</p> <p>– Warunki sakramentu pokuty i pojednania</p> <p>– Bóg miłosiernym Ojcem.</p> <p>– Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty.</p> <p>– Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania.</p>	<p>– Wprowadza uczniów w osobowy wymiar sakramentu pokuty i pojednania.</p> <p>– Zapoznaje z etapami tego sakramentu, które łączą się z gotowością do przyjęcia przebaczenia ze strony człowieka.</p> <p>– Tłumaczy krótko znaczenie poszczególnych części sakramentu i wyjaśnia jego różne nazwy, z którymi dzieci mogą się spotkać.</p> <p>– Wprowadza w radość, którą obdarza nas Bóg, przebacząc nam.</p>	<p>1) wie, jakie są akty przystępującego do spowiedzi (czynności penitenta);</p> <p>2) potrafi skonstruować nazwy oznaczające sakrament pokuty i pojednania;</p> <p>3) pragnie przeżyć radość z pojednania z ludźmi i Bogiem w sakramencie pokuty i pojednania.</p>
<p>25. „Panie, Ty wszystko wiesz”. Mój rachunek sumienia</p>	<p>– Wprowadzenie dzieci w istotę rachunku sumienia, czyli budowanie relacji dziecka z Bogiem w prawdzie.</p> <p>– Kształtowanie umiejętności dostrzegania przez dziecko w sobie przejawów zła, jako podstawowego zadania na drodze do nawrócenia i zjednoczenia z miłosiernym Bogiem.</p> <p>– Wychowanie do troski o własne sumienie oraz wewnętrzną na zło i krzywdę.</p>	<p>– Rachunek sumienia to rozpoznawanie w sobie i w swoim postępowaniu zła – wgląd we własne sumienie „oczami Jezusa”, w obecności Boga Ojca i przy pomocy Ducha Świętego.</p> <p>– Dla chrześcijan rachunek sumienia winien stanowić codzienną praktykę.</p> <p>– Jezus zwycięży zło, które jest w nas, jeśli Mu ufamy i zawierzamy bez granic.</p>	<p>– Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty.</p> <p>– Pojęcie sumienia.</p> <p>– Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania.</p> <p>– Należyte przygotowanie do sakramentu pokuty i pojednania – Rachunek sumienia.</p>	<p>– Ukazuje istotę rachunku sumienia: patrzeć na siebie w świetle miłości Boga i więzi z Nim.</p> <p>– Wyjaśnia pojęcie: „wyrzuty sumienia”: nasze serce, które pragnie dobra, smuci się, gdy czynimy zło.</p> <p>– Uczy odpowiedzialności za swoje sumienie: im bardziej nie chcemy słuchać głosu sumienia, tym bardziej głos staje się cichy; „zamiera” w człowieku.</p>	<p>1) wie, co to jest sumienie i rachunek sumienia;</p> <p>2) potrafi podjąć rachunek sumienia; nie ukrywa swoich grzechów przed sobą;</p> <p>3) pragnie patrzeć na siebie w świetle miłości Jezusa.</p>

<p>26. Przebaczy mi, Jezule! Żal za grzechy i postanowienie poprawy</p>	<p>– Zapoznanie dzieci z potrzebą żalu za grzechy i postanowienia poprawy. – Ukazanie prawdy, że uznanie, dostrzeżenie zła w sobie powinno prowadzić do szerszej chęci odświeżenia od zła i zwrócenia się ku Bogu, który jest Najwyższym Dobrem. – Uczenie umiejętności dostrzegania krzywdy, jaką wyrządzamy, czyniąc zło, i żalowania za złe czyny oraz świadomej rezygnacji z nich.</p>	<p>– Uświadomienie sobie zła w sobie, jeśli ma być początkiem nawrócenia, musi rodzić w człowieku żal i wolę zmiany – to znaczy akt żalu (skruchy) i postanowienie poprawy. – Żal za grzechy może być niedoskonały (ze strachu przed karą ludzką albo Bożą lub ze wstydu) albo doskonały (akt wiary i miłości, ze świadomości, że zlekceważyliśmy kochającego Boga).</p>	<p>– Należyte przygotowanie do sakramentu pokuty i pojednania – Żal za grzechy i postanowienie poprawy. – Pojęcie grzechu oraz sakramentu pokuty i pojednania.</p>	<p>– Ukazuje znaczenie żalu za grzechy i postanowienia poprawy. – Uświadamia uczniom, że Jezus, umierając na krzyżu, ukazał nam swoją wielką miłość: nie trzeba się bać przychodzenia do Jezusa ze swoimi grzechami – On już nas z nich wyzwolił. – Uczy dzieci serdecznej modlitwy skruchy.</p>	<p>1) wie, co to jest skrucha; 2) potrafi podać przykład żalu doskonałego i niedoskonałego; 3) pragnie szczerze żałować za grzechy i chce się poprawić.</p>
<p>27. Bóg mi przebaczył! Spowiedź i rozgrzeszenie</p>	<p>– Wprowadzenie w praktykowanie szczerzej spowiedzi. – Wychowanie do odważnego i szczerzego powierzenia się Jezusowi w sakramencie pojednania. – Uczenie korzystania z formuły spowiadania się zgodnie ze sposobem, jaki podają „Obrzędy pokuty”.</p>	<p>– Sakrament pokuty i pojednania to powrót grzesznika do Boga, najlepszego Ojca, za pośrednictwem Kościoła reprezentowanego przez kapłana. – Znaczenie dialogu w sakramencie pokuty i pojednania dla ukazania istoty sakramentu – osobowego spotkania człowieka z Bogiem. – Znaczenie częstego przystępowania do sakramentu pokuty – przepraszamy Boga i chociaż popełniamy te same grzechy, zawsze jest inaczej, zawsze „teraz” jest inne, nowe, jak świeża rana, którą chcemy uleczyć.</p>	<p>– Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty. – Istota sakramentu pokuty i pojednania. – Pojęcie grzechu oraz sakramentu pokuty i pojednania. – Kończoność systematycznego korzystania z sakramentu pokuty i pojednania</p>	<p>– Ukazuje uczniom, że nie można spowiadać się „na niby”, nieszczerze (spowiedź jest wtedy nieważna). – Uśwala lęk i wątpliwości związane ze spowiedzią. – Wyjaśnia poszczególne etapy obrzędu sakramentu pokuty i pojednania.</p>	<p>1) wie, co znaczy szczerze i rozgrzeszenie oraz że spowiedź nieszczerza jest nieważna; 2) potrafi przystąpić do sakramentu pojednania; 3) pragnie wyznać Jezusowi grzechy bez ukrywania ich i przyjąć rozgrzeszenie.</p>

<p>28. Chęć naprawić zło. Zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu</p>	<p>– Budzenie potrzeby zadośćuczynienia Bogu i bliźniemu za popełnione zło. – Kształtowanie postawy odpowiedzialności za własne błędy i świadomości potrzeby ich naprawiania. – Wychowanie do wdzięczności za dar pojednania w sakramencie pokuty oraz do wierności podjętym postanowieniom.</p>	<p>– Nawrócenie jest pełne, gdy następuje w nim praca nad sobą, nad pokonywaniem zła; – Zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu to panowanie nad skłonnościami do zła, przerywanie siebie, naprawianie szkód. Ma ono dodatkowo aspekt „nieustannego” wypełniania. – Znakiem podjęcia zadośćuczynienia jest wierne wypełnienie polecenia kapłana, tzw. pokuty. Jest to modlitwa lub czynności, które nie są istotą pokuty, ale znakiem dla Boga i dla nas samych, że nawrócenie dokonuje się w nas i że podejmujemy zadośćuczynienie. – Trzeba dobrej chęci, wyobraźni i powściągliwości, aby zadośćuczynić Bogu i bliźniemu.</p>	<p>– Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty. – Pojęcie grzechu oraz sakramentu pokuty i pojednania. – Sposoby walki z grzechem. – Warunki sakramentu pokuty i pojednania – Zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu.</p>	<p>– Wyjaśnia rolę pokuty i znaczenie zadośćuczynienia.</p>	<p>1) wie, dlaczego ksiądz zadaje pokutę; 2) potrafi podać przykłady zadośćuczynienia Bogu i bliźniemu oraz wymienić czynności spowiadającego się i części sakramentu pokuty; 3) pragnie naprawić zło przez siebie wyrażone i zadośćuczynić Bogu i bliźniemu.</p>
<p>29. Narodził się nam Zbawiciel. Boże Narodzenie</p>	<p>– Wprowadzenie uczniów w tajemnicę Bożego Narodzenia. – Ukazanie przychodzącego na świat Jezusa jako Słowa, które stało się ciałem. – Budzenie w uczniach osobistego przeżycia Bożego Narodzenia. – Wskazanie faktu narodzenia Jezusa w ubóstwie i budowanie ewangelicznej hierarchii wartości, w której miłość jest cenniejsza niż wszystkie bogactwa świata. – Prowadzenie dzieci do przyjęcia wiarą Jezusa.</p>	<p>– Osoby towarzyszące nowo narodzonemu Dzieciątku Jezus, ich zachowania i postawy jako okazja do refleksji nad naszym stosunkiem do faktu obecności Chrystusa wśród nas. – Nauka o narodzeniu Syna Bożego przedstawiona w Ewangeli według świętego Jana, w której akcent główny pada na prawdę o objawieniu się chwały Boga w Jezusie Chrystusie. – Jezus przychodzi na świat w ubóstwie, przynosząc prawdę o szczególnym umiłowaniu przez Boga małych i biednych tego świata.</p>	<p>– Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. – Religijny wymiar Świąt Bożego Narodzenia. – Zwyczaje związane z obchodami Świąt Bożego Narodzenia. – Jezus Słowem Boga.</p>	<p>– Wyjaśnia uczniom na ich poziomie tekst św. Jana o Słowie, które stało się ciałem, by lepiej rozumieli Ewangelię podczas bożonarodzeniowej Eucharystii. – Ukazuje znaczenie słów kolędy „Bóg się rodzi”.</p>	<p>1) wie, że św. Jan w Ewangelii o Słowicie, które stało się ciałem pisał o Jezusie Chrystusie; 2) potrafi opowiedzieć o Bożym Narodzeniu; 3) pragnie zawierzyć Jezusowi, jako Bogu, który stał się człowiekiem dla naszego zbawienia.</p>

<p>30. Mała droga świętości. Święta Teresa od Dzieciątka Jezus</p>	<p>– Kształtowanie pojęcia świętości jako naszego powołania na przykładzie świadectwa życia św. Teresy od Dzieciątka Jezus. – Wychowanie do naśladowania świętej Tereski w jej „małej drodze świętości”.</p>	<p>– Postać św. Teresy od Dzieciątka Jezus, która rozumiała, że Miłość jest wszystkim, obejmuje wszystkie czasy i wszystkie miejsca, objawiając się zarówno w duszy najprostszej, jak i w najwznioślejszej. – Droga do świętości małej Tereski, która chciała tak cieszyć sobą Dzieciątko Jezus, jak zabawka cieszy małe dziecko, i nazwała siebie pfileczką Pana Jezusa, czyniąc zawsze, w każdej sytuacji, Jego wolę.</p>	<p>– Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z Jego przyjęcia – Przykłady życia według Ewangelii – wezwanie do naśladowania świętych. – Wiara źródłem ludzkiej żywotności, pogody ducha, radości – Sposoby czynienia dobra.</p>	<p>– Pomaga uczniom w podejmowaniu własnej drogi świętości przez realizację drobnych postanowień.</p>	<p>1) wie, kim była św. Teresa od Dzieciątka Jezus; 2) potrafi podać przykład z życia św. Teresy od Dzieciątka Jezus ukazujący jej drogę do świętości; 3) pragnie podjąć swoją drogę do świętości.</p>
--	--	---	---	---	--

Rozdział IV. Słuchamy Pana Jezusa
[Jezus rzekł:] „Błogosławieni ci, którzy słuchają słowa Bożego i go przestrzegają” (Łk 11, 28b).

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
31. Pan Jezus ukazuje nam Boga Ojca	<ul style="list-style-type: none"> - Budzenie wiary w pełne objawienie się Boga w Jezusie Chrystusie. - Wychowanie do przyjmowania miłości Boga wyrażonej w Jezusie Zbawicielu i do wdzięczności wobec Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> - Jezus jest pełnią miłości Boga do człowieka, która objawia się w Jego nauce, cudach, ustanowieniu Eucharystii, męce, śmierci i zmartwychwstaniu. - Jezus jako wcielone słowo Boga, wypełnienie odwiecznego Bożego zamysłu. - Tylko Jezus może nas najdoskonalej prowadzić do Ojca, który nas kocha. 	<ul style="list-style-type: none"> - Sposoby poznania Boga. - Jezus Słowem Boga. - Jedność działania Ojca i Syna. - Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu. - Ślady Boga w codzienności i umiędziękowania z nie. 	<ul style="list-style-type: none"> - Uświadamia dzieciom, że Jezus Chrystus jest największym darem, jaki otrzymaliśmy od Ojca. - Kształtuje w nich umiędziękowanie odpowiadania konkretnymi postawami na ten dar. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, że w Jezusie najbardziej objawiła się miłość Boga; 2) potrafi powiedzieć, co Bóg uczynił dla nas przez Jezusa; 3) pragnie poznać i przyjaźnić się z Jezusem.
32. Apostołowie wypełniają misję Pana Jezusa	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazanie uczniom Jezusa, którzy przeżywają z Nim, słuchają Jego słowa, by potem przekazywać Dobrą Nowinę innym. - Kształtowanie w uczniach postawy apostołskiej. - Budzenie pragnienia „pójścia za Jezusem”. 	<ul style="list-style-type: none"> - Apostoł znaczy wysłannik. - Jezus wybiera Dwunastu, aby uczestniczyli w Jego posłaniu. Daje im udział w swojej władzy i powierza misję głoszenia Ewangelii. - Ewangelia w redakcji czterech Ewangelistów to Dobra Nowina o zbawieniu, spisana, aby wszyscy poznali wielkie dzieła Boże. - W szerszym znaczeniu apostoł to każdy dziwnym apostołem winien stać się każdy o Chrystusie słowem i czynem – prawdziwym apostołem winien stać się każdy chrześcijanin, powołany do tego mocą chrztu i bierzmowania. - Wypełniany swoje posłannictwo poprzez dawanie przykładu, pouczanie, czynunki miłości, modlitwę i ofiarę. 	<ul style="list-style-type: none"> - Publiczna działalność Jezusa. - Postaci biblijne przykładem życia wiary. - Pojęcie Apostoła. - Rozesłanie uczniów na cały świat z Ewangelią. - Pismo Święte księgą wiary. - Owoc chrztu świętego i zobowiązania wynikające z jego przyjęcia. - Wypełnianie czynów apostołskich w codziennym życiu. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazując postacie czterech Ewangelistów, którzy dzięki pomocy Ducha Świętego spisali słowa Jezusa. - Kształtuje postawę wiernego słuchania Bożego słowa. - Wskazuje na miłość Boga i bliźniego, której oczekuje Jezus, od tych którzy pragną zostać Jego apostołami. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, ile było Apostołów; 2) potrafi wymienić czterech Ewangelistów; 3) pragnie być apostołem Pana Jezusa.

<p>33. Chęć słuchać Boga. Liturgia słowa – czytania i homilia</p>	<p>– Ukazanie prawdy, że podczas liturgii słowa Bóg karmi nas swoim słowem, umacniając nas na drodze do nieba. – Kształtowanie postawy aktywnego uczestnictwa w liturgii słowa podczas Mszy Świętej.</p>	<p>– Znaczenie słowa Bożego dla naszego życia duchowego oraz właściwe zrozumienie liturgii słowa i umiejscowienie z obrzędów liturgii słowa. – Ewangelia zajmuje szczególne miejsce również podczas Mszy Świętej. Czytanie Ewangelii stanowi centrum liturgii słowa. – Znaki słowa Bożego: księga słowa (lekcjonarz lub ewangeliarz), okazywanie jej czci (wniesienie w procesję, kadziło, światło), miejsce głoszenia słowa (ambona), homilia jako przedłużenie jego głoszenia, odpowiedzi zgromadzenia (aklamacje, psalmy, wyznanie wiary).</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Znaczenie Pisma Świętego w życiu człowieka. – Uważne słuchanie słów Pisma Świętego.</p>	<p>– Ukazuje wartość dobrego słuchania w życiu człowieka. – Uczy postaw, gestów i odpowiedzi z liturgii słowa.</p>	<p>1) wie, jak ważna jest dla człowieka umiejętność dobrego słuchania; 2) potrafi przyjąć odpowiednią postawę i właściwie odpowiadać na wezwania liturgii słowa; 3) pragnie uważnie i aktywnie uczestniczyć w liturgii słowa podczas Mszy Świętej.</p>
<p>34. Wierzę w Boga, Stworzyciela. Liturgia słowa – wyznanie wiary</p>	<p>– Wprowadzenie w świadome wyznanie wiary w tajemnicę Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi. – Kształtowanie postawy odpowiedzialności przed Bogiem i ludźmi za stworzenia i cały świat.</p>	<p>– Bóg jest źródłem życia i różnorodności na świecie. Świat stworzony przez Boga jest dobry, piękny i zachwyca bogactwem stworzeń. – Człowiek, stworzony na obraz Boży jest „głosem” stworzenia wobec Boga, dlatego jest odpowiedzialny za świat, którym obdarzył go Bóg: ma szanować świat i ratować go przez czynienie dobra. – Credo zaczyna się od Boga Ojca, ponieważ Ojciec jest pierwszą Osobą Boską Trójcy Świętej, zaczyna się od stworzenia nieba i ziemi, ponieważ stworzenie jest początkiem i podstawą wszystkich dzieł Bożych.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Bóg Stworzycielem Świata. – Stworzenie świata przejawem miłości Bożej. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.</p>	<p>– Wtajemnicza uczniów w prawdę wiary o Bogu Ojcu, Stworzycielu nieba i ziemi. – Pomaga uczniom podjąć dobre postanowienia, uważliwie ich na prawdę, że każdy dobry czyn sprawia, że świat staje się lepszy.</p>	<p>1) wie, że Bóg jest Stwórcą świata; Zna słowa Credo odnoszące się do Boga Ojca Stworzyciela; 2) potrafi powiedzieć, jak człowiek okazuje swoją odpowiedzialność za stworzenie; 3) podziwia Boga Stwórcę i chce szanować świat i czynić dobro.</p>

<p>35. Wierzę w Jezusa, Syna Bożego. Liturgia słowa – wyznaczenie wiary</p>	<p>– Wprowadzenie w świadome wyznaczenie wiary w tajemnicę Boga Wcielonego, Jezusa Chrystusa, Syna Bożego.</p>	<p>– Imię „Syn Boży” oznacza jedyną i wieczną relację Jezusa Chrystusa do Boga, Jego Ojca: On jest jedynym Synem Ojca i samym Bogiem. – W Credo wyznajemy wiarę w Jezusa, Syna Bożego, jedynego Pana, który jest równy Ojcu i który dla nas stał się człowiekiem i dokonał dzieła zbawienia. – Wiara, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym, jest konieczna, by być chrześcijaninem.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Jezus Chrystus Synem Bożym, obecnym Zbawicielem, który umarł i zmartwychwstał dla nas. – Publiczna działalność Jezusa. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.</p>	<p>– Wajemnicza uczniów w prawdę wiary o Jezusie Synu Bożym. – Wskazuje na cuda i sceny z Pisma Świętego, jako źródło naszej wiary.</p>	<p>1) wie, że Jezus jest Synem Bożym – prawdziwym Bogiem; Zna słowa „Credo” odnoszące się do Jezusa Chrystusa Syna Bożego; 2) potrafi wymienić niektóre cuda Jezusa, które świadczą o Nim, jako Synu Boga; 3) pragnie wyznawać wiarę w Jezusa, Syna Bożego.</p>
<p>36. Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela. Liturgia słowa – wyznaczenie wiary</p>	<p>– Wprowadzenie w świadome wyznaczenie wiary w tajemnicę Ducha Świętego.</p>	<p>– Rola Ducha Świętego w planie zbawienia. – Zesłanie Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiąticy – Duch Święty przypomniał Apostołom to, co Jezus powiedział i pomógł im rozumieć Pismo oraz dał moc do głoszenia Ewangelii. – Poprzez chrzest dzięki Duchowi Świętemu zostaliśmy włączeni do Kościoła, w którym działa Duch Święty. – W Liturgii sakramentalnej, w modlitwie, w charzmatach i urzędach, w znakach życia apostołowskiego i misyjnego oraz w świadectwie świętych. – W Credo wyznajemy naszą wiarę w Boską Osobę Ducha Świętego.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Zesłanie Ducha Świętego. – Duch Święty prowadzi i umacnia życie Kościoła. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie</p>	<p>– Wajemnicza w prawdę, że Jezus daje uczniom Ducha Świętego, który przypomina to, co Jezus powiedział i pomaga zrozumieć Pisma. – Ukazuje działanie Ducha Świętego we wspólnocie Kościoła.</p>	<p>1) wie, że Duch Święty posłany od Ojca w imieniu Pana Jezusa pomaga zrozumieć Ewangelie i działa w Kościele; Zna słowa „Credo” odnoszące się do Ducha Świętego; 2) potrafi opowiedzieć na podstawie ilustracji („Zeszyt ucznia”), jak Duch Święty działa w Kościele; 3) pragnie modlić się do Ducha Świętego i otwierać się na Jego działanie.</p>

<p>37. Wierzę w święty Kościół powszechny. Wyznanie wiary</p>	<p>– Wprowadzenie w świadome wyznanie wiary w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół.</p>	<p>– Rodzina naturalna, do której należymy od urodzenia: drzewo genealogiczne, tradycje rodzinne. – Przez chrzest święty zostaliśmy włączeni we wspólnotę Kościoła – wielkiej rodziny Bożej. – Kościół jest powszechny czyli posłany przez Chrystusa do wszystkich ludzi. – Życie we wspólnocie Kościoła otwiera bramy do królestwa Bożego. – Na ziemi, w imieniu Pana Jezusa, Kościół prowadzi papież i biskupi. Pomagają im kapłani. – Kościół Chrystusowy, który wyznamy w Symbolu wiary jest jeden, święty, powszechny. i apostołski to istotne rysy Kościoła i jego posłania.</p>	<p>– Powszechnie części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Misja Kościoła – Kościół realizujący posłannictwo Jezusa Chrystusa. – Postaci biblijne przykładem życia wiary: św. Piotr. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzialności na Jego wezwanie. – Kościół przestrzeniom gromadzenia się wspólnoty wierzących. – Troska o jedność w kościele lokalnym (diecezja, parafia).</p>	<p>– Wtajemnicza w prawdę o naszej przynależności do wspólnoty Kościoła. – Na podstawie „drzewa genealogicznego” budzi zaangażowanie osobiste uczniów jako członków Kościoła.</p>	<p>1) wie o pochodzeniu (genealogii) Kościoła; zna słowa „Credo”; 2) potrafi wymienić papieża, biskupa diecezji, księdza proboszcza i swoich chrześniwych; 3) ceni swoją przynależność do Chrystusa w Kościele.</p>
---	---	---	---	--	---

<p>38. Z ufnością prosimy Boga. Modlitwa powszechna</p>	<p>– Zapoznanie ze znaczeniem modlitwy powszechnej podczas liturgii słowa. – Ukazanie sensu modlitwy prośby. – Budzenie wiary, że Bóg wysłuchuje modlitw ludzi.</p>	<p>– Każdy chrześcijanin jest wezwany do postąnnictwa wiary, powierzenia siebie Bogu. – Odpowiedzią na słowo Boże w liturgii jest „Wyznanie wiary” oraz śpiew i modlitwa (psalm responsoryjny, modlitwa powszechna, modlitwa eucharystyczna). – Modlitwa powszechna jako wyraz niewystarczalności człowieka i uznanie Wszechmocy Boga oraz otwarcie na potrzeby świata, Kościoła i wszystkich potrzebujących pomocy. – Liturgia słowa jest integralną częścią celebracji sakramentalnej. Na liturgię słowa składają się czytania, psalm responsoryjny, śpiew Alleluja, Ewangelia, homilia, wyznanie wiary oraz modlitwa wiernych.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. – Modlitwa wspólnotowa – modlitwa prośby.</p>	<p>– Uwrażliwia na potrzeby innych ludzi i całego świata. – Uczy formułowania modlitwy prośby.</p>	<p>1) wie, że człowiek potrzebuje innych ludzi i Boga i dlatego zwraca się do nich z prośbą; 2) potrafi modlić się podczas modlitwy powszechnej; 3) pragnie z wiarą przedstawiać Bogu potrzeby innych ludzi i całego świata.</p>
---	---	---	--	--	--

Rozdział V. Z Chrystusem ofiarujemy siebie Bogu Ojcu
To jest Ciało moje, które za was będzie wydane (Łk 22, 19b).

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
39. Nasze wielkopostne przygotowanie. Wielki Post	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie Wielkiego Postu jako czasu przygotowania do dobrego przeżycia Triduum Paschalnego i Wielkanocy. – Ukazanie wartości i roli właściwego przygotowania się do czasu świątecznego. – Kształtowanie w uczniach umiejętności podejmowania wyrzeczeń ze względu na miłość Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wielki Post jako dar Boga zbawiającego w Chrystusie, wezwanie do nawrócenia czyli zmiany myślenia i podjęcia drogi nawrócenia. Tę drogę ułatwia nam Kościół poprzez swobodny dostęp do sakramentów i modlitwę. – Pokuta to nie tylko wyrzeczenia i post, ale także wyraz szczególnej miłości, współczucia, współcierpienia i pomocy bliźniemu. 	<ul style="list-style-type: none"> – Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. – Nabożeństwo drogi krzyżowej. – Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty. 	<ul style="list-style-type: none"> – Nawiązuje do doświadczeń dzieci, aby ukazać im znaczenie Wielkiego Postu jako przygotowania do obchodów Wielkanocy. – Kształtuje postawę otwartości na miłość Boga, który pomaga nam się nawrócić i do nas przychodzi. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, że Bogu zależy na naszym nawróceniu; 2) potrafi powiedzieć, że celem Wielkiego Postu jest przygotowanie się do przyjęcia nowego życia poprzez nawrócenie; 3) pragnie dobrze przygotować się do świętowania Wielkanocy.

40. Jezus oddaje za nas życie	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie Eucharystii jako tajemnicy wiary uobecniającej ofiarę Chrystusa i Kościoła. – Zapoznanie z wydarzeniami męki i śmierci Jezusa na krzyżu oraz ich religijnym znaczeniem. – Uwrażliwienie na obecność Jezusa w Eucharystii, ustanowionej podczas Ostatniej Wieczerzy. – Wychowanie do ufności i wiary w nieskończoną miłość Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> – Eucharystię ustanowioną przez Chrystusa jako pamiętkę Jego Męki i Zmartwychwstania, którą polecił Apostołom celebrować aż do swego powrotnego przyjścia. – Eucharystia jako ofiara. – Sposób obecności Chrystusa pod postaciami eucharystycznymi i jest wyjątkowy. – Eucharystia jako sakrament miłości, znak jedności, węzeł miłości, uczta paschalna, w której spożywamy Chrystusa, otrzymując za datkę życia wiecznego. 	<ul style="list-style-type: none"> – Ustanowienie sakramentu Eucharystii. – Eucharystia jako ofiara Chrystusa i Kościoła. – Eucharystia jako sakrament jedności i miłości zbawczej oraz obecności Chrystusa. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wspomaga uczniów w poznawaniu Eucharystii jako ofiary Chrystusa i Kościoła. – Uświadamia im, że uczestnictwo w Eucharystii to uczestnictwo w Ofierze Ostatniej Wieczerzy. – Wprowadza w przygotowanie Eucharystii jako źródła zbawienia dokonanego na krzyżu. – Zachęca do przygotowania Paschy Jezusa przez przygotowanie siebie oraz troskę o wystrój ołtarza (kwiaty, świece). 	<p>1) wie, że Jezus sam ustanowił Eucharystię podczas Ostatniej Wieczerzy i zna Ewangelię o pojmaniu, skazaniu i śmierci Jezusa;</p> <p>2) potrafi opowiedzieć o Ostatniej Wieczerzy i jej związku z Mszą Świętą oraz powiązać ofiarę na krzyżu z ofiarą Mszy Świętej;</p> <p>3) pragnie być blisko Jezusa w czasie ofiary – podczas Mszy Świętej.</p>
41. Przynosimy nasze dary. Liturgia eucharystyczna – przygotowanie darów	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie wartości chleba i wina w życiu codziennym. – Wyjaśnienie religijnego znaczenia składania na ołtarzu darów chleba i wina. – Wychowanie do czynnego uczestnictwa w liturgii Mszy Świętej przez udział w przygotowaniu darów ofiarnych. 	<ul style="list-style-type: none"> – Chleb i wino jako wyraz życia ludzkiego, symbol obfitości i jedności. Dziękując Bogu za nie dziękujemy za istnienie, które jest możliwością czynienia dobra. – Znaki, chleba i wina, stają się w tajemniczy sposób Ciałem i Krwią Chrystusa, nie przestają oznaczać także dobroci stworzenia. Dziękujemy za owoc ziemi i pracy człowieka. – W Eucharystii ofiara Chrystusa staje się także ofiarą Kościoła. – Kolekta jako wyraz gotowości dzielenia się z innymi na wzór Chrystusa. 	<ul style="list-style-type: none"> – Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Eucharystia jako ofiara Chrystusa i Kościoła. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wyjaśnia znaczenia chleba i wina w liturgii w kontekście przemienienia w Ciałło i Krew Jezusa Chrystusa. – Zachęca do czynnego uczestnictwa w przygotowaniu darów – ukazanie różnych sposobów tego uczestnictwa. – Budzi postawę dziękczynienia za otrzymywane dary i dzielenia się nimi z potrzebującymi. 	<p>1) wie, jakie znaczenie ma działanie Boga i pracy ludzkiej w powstaniu darów chleba i wina;</p> <p>2) potrafi wyjaśnić do czego służy chleb i wino podczas liturgii;</p> <p>3) chce aktywnie uczestniczyć we Mszy Świętej, jako integralnej części życia ludzkiego (pracy rodziców i jego wysiłku).</p>

42. Jezus dla nas umiera i zmartwychwstaje. Triduum Paschalne	<ul style="list-style-type: none"> - Zapoznanie uczniów z liturgią Triduum Paschalnego, tego „Święta świąt”, poprzez ukazanie jego głębi i symboliki. - Wychowanie do pełnego i owocnego uczestnictwa w uroczystościach wielkanocnych. 	<ul style="list-style-type: none"> - Świętowanie zmartwychwstania jako centrum liturgii Kościoła, źródło i szczyt – z krórego Kościół bierze początek i ku niemu zmierza. - Triduum Paschalne jako powiązanie w jedną całość trzech wydarzeń: wcielenia, krzyża i zmartwychwstania. Do zmartwychwstania przechodzi się przez ofiarę śmierci uobecnioną w Ostatniej Wieczerzy. - Piękno i znaczenie liturgii Triduum Paschalnego, największej i najdłuższej liturgii w roku, jej części i symbole, znaki i gesty. 	<ul style="list-style-type: none"> - Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. - Religijny wymiar Wielkanocy. - Elementy świętowania Wielkanocy. - Podstawowe gesty znaki i symbole liturgiczne. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadza i wyjaśnia pojęcie liturgii Triduum Paschalnego. - Ukazuje liturgię Triduum jako akcję („to się dzieje”). Wyjaśnia jej znaczenie, a także zaznacza ją z jej podstawowymi symbolami i znakami. - Zachęca uczniów do uczestnictwa w całym Triduum Paschalnym. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, co to jest Triduum Paschalne; 2) potrafi wymienić podstawowe symbole występujące w czasie liturgii Triduum Paschalnego; 3) pragnie uczestniczyć w Triduum Paschalnym.
43. Wielbi- my Boga. Liturgia eucharystyczna – nasze dziękczynienie	<ul style="list-style-type: none"> - Zaznajomienie z liturgią Eucharystii – dziękczynieniem. - Ukazanie roli i znaczenia dziękczynienia oraz obecności całego Kościoła w czasie Mszy Świętej. - Wychowanie do wrażliwości na dary, jakie otrzymujemy od Boga i ludzi oraz do umiejętności dziękowania za nie. 	<ul style="list-style-type: none"> - Dary, które otrzymujemy i postawa wdzięczności za nie. - Eucharystii, jako dziękczynienie . - Jedność Kościoła: jesteśmy złączeni nie tylko z tymi, którzy są ochrzczeni i żyją, ale też z tymi, którzy już odeszli, a nadto z aniołami. Najświętszą Maryją, Apostołami i wszystkimi świętymi w niebie. 	<ul style="list-style-type: none"> - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Dary Boże i umiejętność dziękowania za nie. - Kościół przestrze- nia gromadzenia się wspólny wierz- jących. 	<ul style="list-style-type: none"> - Przypomina, że „eucha- rystia” znaczy „dziękczy- nienie”. - Utrwala pojęcie Kościoła jako wspólnoty wszystkich wierzących na ziemi i tych co już odeszli. - Uświadamia dzieciom, że każdy z nas ma za co Bogu dziękować i że każdy może być powodem radości dla innych. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, że Msza Święta jest wyrazem naszej radości i wdzięczności; 2) potrafi powiedzieć, co znaczy słowo „eucharystia” i „hosanna”; 3) pragnie okazywać Bogu wdzięczność podczas Eucharystii i w całym życiu.

<p>44. Msza Święta – ofiara Chrystusa</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Zaznajomienie uczniów z liturgią Eucharystii – Przeistoczeniem. - Wychowanie do głębszego zrozumienia najświętszych tajemnic wiary. - Ukazanie obecności i roli Ducha Świętego oraz wspólności postaci Eucharystycznych. 	<ul style="list-style-type: none"> - W akcie przeistoczenia ukryta jest tajemnica naszej wiary. Bóg staje się między nami żywy i obecny w swoim Ciele i Krwi. - Przeistoczenie to cud mocą słów Chrystusa i dzięki obecności Ducha Świętego. - Przeistoczenie jest Pamiętką Ostatniej Wieczerzy i jednocześnie uobecnieniem ofiary Chrystusa. - Godny i niegodny sposób przyjmowania Ciała Pańskiego. - Rola i godność kapłana, która nie wpływa z osobistej świętości ale z faktu, że przez jego posługę staje między nami Chrystus. Jest to rola, w której nikt go nie może zastąpić, do której został wybrany, powołany i uświęcony. 	<ul style="list-style-type: none"> - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Eucharystia jako ofiara Chrystusa i Kościoła oraz sakrament obecności Chrystusa. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje związek przeistoczenia z Ostatnią Wieczerzą. - Uświadamia dzieciom, że Eucharystia dokonuje się z nakazu i polecenia Chrystusa. - Budzi szacunek dla konsekrowanego chleba i wina – w nich obecny jest Chrystus, nasz Pan. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, jak przebiega konsekracja i rozumie, dlaczego okazujemy cześć konsekrowanemu Chlebowi; 2) potrafi odróżnić uświęcające działanie Ducha Świętego obecne w konsekracji dokonywanej przez kapłana od magii; 3) pragnie pamiętać podczas liturgii eucharystycznej o bliskich, potrzebujących i zmarłych.
---	--	--	---	--	--

Rozdział VI. Na ucztę z Panem Jezusem
Szczęśliwy ten, kto będzie ucztował w królestwie Bożym (Łk 14, 15b).

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
45. Zaproszeni na Bożą ucztę	<ul style="list-style-type: none"> – Kształtowanie postawy sprzyjającej kulturalnemu spożywaniu codziennych i świątecznych posiłków oraz godnemu i owocnemu uczestniczeniu w ucztę eucharystycznej. 	<ul style="list-style-type: none"> – Kto potrafi kochać, pragnie z bliskimi zasiadać przy wspólnym stole i cieszyć się przebywaniem razem. – Chrystus przy stole głosił Ewangelię i zapraszał do wspólnoty życia z sobą – wychowywał uczniów do szczególnej Eucharystii. – Eucharystia ucza słowa i chleba, zapowiedź uczy eschatologicznej (niebiańskiej). – Przygotowanie serca do uczestnictwa w Eucharystii. – Świadome, czynne i owocne uczestnictwo w Eucharystii. 	<ul style="list-style-type: none"> – Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Eucharystia jako krzepiąca ucztę – Należyte przygotowanie do uczestnictwa we Mszy Świętej i przyjęcia Komunii Świętej. 	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazuje właściwe zachowanie przy stole i kulturę posiłków jako wyraz szacunku dla ludzi, którzy wspólnie zasiadają przy stole oraz jako okazanie wdzięczności Bogu za Jego dary. – Ukazuje także Eucharystię jako wielkoduszny i bezinteresowny dar Boga, który daje siebie z miłości, nie oczekując zapłaty ani żadnej korzyści dla siebie. – Kształtuje postawę pokuty umożliwiającej godny udział w ucztę Chrystusa. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, jak należy zachować się przy stole; 2) potrafi wyjaśnić, czym jest „stół słowa Bożego” i „stół Ciała Pańskiego”; 3) pragnie przyjmować Boże zaproszenie na ucztę eucharystyczną i przygotowywać się do niej przez sakrament pokuty i pojednania.

46. Jesteśmy dziećmi Bożymi	<p>– Budzenie świadomości wspólnoty dzieci Bożych, które razem wolać do jednego Ojca, przekazują sobie Jego pokój i spożywają jeden Chleb na życie wieczne.</p> <p>– Zapoznanie z liturgicznym znaczeniem Modlitwy Pańskiej oraz ekstezjologicznymi motywami prośby o jedność, pokój i wzajemne przebaczenie.</p> <p>– Zapoznanie z owocami Komunii Świętej; tworzenie wspólnoty, wzajemny szacunek i życzliwość motywowana Ojcowską miłością i Braterstwem Jezusa Chrystusa.</p>	<p>– Obrzędy komunijne zawierają: „Modlitwę Pańską”, obrzęd pokoju, łamanie chleba i ryt zmieszania, przyjęcie darów eucharystycznych i modlitwę po Komunii – wszystkie przeniknięte treściami o tematyce pokoju i jedności.</p> <p>– Modlitwa Pańska jest streszczeniem całej Ewangelii i własnością modlitwą całego Kościoła, który na mocy chrztu świętego może Boga nazywać Ojcem – streszcza wszystkie prośby i modlitwy wstawienne i wyraża prośbę o wejście na ucztę królestwa Bożego, której zadaniem jest Komunia Święta.</p> <p>– Spożywamy Ciało i Krew Pana Jezusa – Baranka Bożego, który pomaga nam w osiągnięciu życia wiecznego, głodzi grzechy świata, obdarza nas pokojem i wybawia nas od złego.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań.</p> <p>– Modlitwa wspólnotowa – Ojciec nasz.</p> <p>– Eucharystia jako krzepiąca ucztą oraz sakrament jedności i miłości zbawczej.</p>	<p>– Uwrażliwia uczniów na wspólnotę wiernych, którzy mają jednego Ojca.</p> <p>– Zapoznaje uczniów z Modlitwą Pańską w kontekście przygotowania do przyjęcia Komunii Świętej (prośba o pokój i jedność).</p> <p>– Kształtuje postawę trwania w jedności i pokoju we wspólnocie Kościoła poprzez kierowanie się miłością do Boga i bliźnich.</p>	<p>1) rozumie, że wezwanie Ojciec nasz wyraża naszą wspólnotę dzieci Bożych, a pojednanie wyrażone znakiem pokoju przygotowuje nas do przyjęcia Komunii Świętej;</p> <p>2) potrafi czynnie uczestniczyć (np. odpowiadać na wezwania) w przygotowaniu do Komunii Świętej;</p> <p>3) pragnie uczyć się przebaczać i w ten sposób budować jedność i pokój.</p>
47. Pan Jezus daje nam siebie	<p>– Rozwijanie wiary w moc Chrystusa, który daje nam siebie w Komunii Świętej.</p> <p>– Ukazanie duchowego znaczenia Komunii Świętej we wspólnocie Kościoła.</p>	<p>– Jezus chwali wiarę poganina, sernika.</p> <p>– Uczestnicząc w Eucharystii wyrażamy wiarę w tajemnicę Chrystusa i Jego Kościoła. To w niej Jezus jest szczególnie obecny pod postaciami eucharystycznymi.</p> <p>– Przyjęcie Ciała i Krwi Chrystusa jest naszym sposobem sprawowania Eucharystii – łączymy się osobiście z Chrystusem i między sobą.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań.</p> <p>– Eucharystia jako sakrament obecności Jezusa, krzepiąca ucztą oraz sakrament jedności i miłości zbawczej.</p> <p>– Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.</p>	<p>– Zapoznaje uczniów z perykopą o uzdrowieniu sługi sernika.</p> <p>– Prowadzi do wiary w zbawcze działanie Boga w Komunii Świętej.</p> <p>– Ukazuje Eucharystię jako uobecnienie dzieła zbawczego Jezusa Chrystusa.</p>	<p>1) zna modlitwę przed Komunią Świętą: „Panie nie jestem godzien...”;</p> <p>2) potrafi opowiedzieć o uzdrowieniu sługi sernika;</p> <p>3) pragnie z wiarą w uzdrawiającą moc Chrystusa przyjąć Komunię Świętą.</p>

<p>48. Przyjmujemy Pana Jezusa. Komunia Święta</p>	<p>– Rozwijanie świadomości daru przyjmowanego w Komunii Świętej.</p>	<p>– Łamanie chleba ma znaczenie symboliczne jako budowanie wspólnoty – wielu, spożywając z jednego Chleba eucharystycznego staje się z Chrystusem i w Chrystusie jednym ciałem. – Śpiew „Baranka Bożego” przywołuje na myśl baranka paschalnego Starego Testamentu – Chrystus jako Baranek Boży. – Modlitwą przygotowawczą do Komunii jest inwokacja biblijna wyrażająca pokorę i ufność, słownami semika oraz osobiste przygotowanie wiernych w ci-szy, na wzór celebriansa. – Przyjęcie Ciała i Krwi Chrystusa w Komunii Świętej gładzi grzechy powszednie i chroni od grzechów ciężkich. – Eucharystia uswięca człowieka. – Zjednoczenie uczestników uczty Pańskiej ma rozciągać na całe chrześcijańskie życie i przynosić obfite owoce miłości.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Eucharystia jako Jezusa, krzepiąca uczta oraz sakrament jedności i miłości – Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. – Znaczenie pełnego i aktywnego uczestnictwa w Eucharystii i przyjęcia Komunii Świętej</p>	<p>– Wprowadza uczniów w bezpośrednie przygotowanie do przyjęcia Komunii Świętej poprzez wspólnotową i osobistą modlitwę. – Stara się, by uczniowie rozumieli bogatą treść modlitw i znaków, by znali odpowiedzi, czynności i gesty; zachowywali odpowiednią postawę ciała, aby śpiewali pieśni i potrafili zachować milczenie. – Uświadamia, że Pan Jezus daje się wszystkim i budzi motywację do wzajemnej życzliwości i otwartości.</p>	<p>1) wie, jak powinien przygotowywać się do Komunii Świętej bezpośrednio przed przyjęciem Pana Jezusa; 2) potrafi świadomie uczestniczyć w obrzędach Komunii Świętej (zna wezwania i odpowiedzi); 3) pragnie godnie przyjmować Komunię Świętą i być otwarty na innych ludzi, do których Jezus także przychodzi.</p>
<p>49. Kochać jak Jezus</p>	<p>– Przygotowywanie do podejmowania Jezusowego posłannictwa we wspólnotie Kościoła i w świecie. – Wskazywanie sposobów realizacji tego posłannictwa przez miłość i służbę potrzebującym.</p>	<p>– Pan Jezus przyszedł na świat, aby objawić ludziom miłość Boga, który miłuje wszystkich. – Uczeń Pana Jezusa próbuje miłować drugich ze względu na miłość Boga, którą od Niego otrzymał. – Misją Kościoła jest praktykowanie i rozwijanie daru miłości otrzymywanego od Boga. – Miłość jest źródłem i celem życia chrześcijańskiego.</p>	<p>– Wiara źródłem ludzkiej życzliwości. – Przykłady niesienia pomocy innym. – Misja Kościoła. – Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie, parafii. – Pomoc chorym i cierpiącym.</p>	<p>– Kształtuje postawy religijno-moralne stanowiące podstawę udziału w misji Jezusa wobec świata. – Wskazuje możliwości wypędzania w codziennym życiu posłannictwa Jezusa przez służbę miłości.</p>	<p>1) wie, że najważniejszym zadaniem, które daje nam Pan Jezus podczas Eucharystii, jest miłowanie innych tak, jak On nas umiłował; 2) potrafi podać przykłady miłości bliźniego, jaką wypelniają dzieci; 3) pragnie jako uczeń Pana Jezusa i uczestnik Jego uczty służyć innym.</p>

Rozdział VII. Przyjmujemy błogosławieństwo Osiem błogosławieństw

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
50. Maryja pierwsza wśród błogosławionych	Wprowadzenie pojęcia „błogosławionych”, przez Boga jako obdarzonych Jego szczęściem.	<ul style="list-style-type: none"> – Osiem błogosławieństw to klucz moralności i duchowości chrześcijanina. – „Błogosławiony” jako „uszczęśliwiony przez Boga”, ten który „zachowuje słowa Boga” – wypełnia naukę Jezusa. – Maryja jako wzór prawdziwie błogosławionej – w maju, podczas nabożeństwa, okazujemy Jej szczególnie swój podziw i prosimy o pomoc, jak mamę. 	<ul style="list-style-type: none"> – Maryja Matką Chrystusa i naszą. – Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. – Nabożeństwo majowe. – Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzialności na Jego wezwanie. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wyjaśnienia ewangeliczne pojęcie „błogosławiony” w kontekście Maryi. – Ukazuje Maryję jako Tę, która jest błogosławiona i prowadzi nas niezawodnie do Jezusa. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, że błogosławiony znaczy obdarzony szczęściem; 2) potrafi powiedzieć, dlaczego czymy Maryję; 3) pragnie z pomocą Matki Bożej zbliżyć się coraz bardziej do Pana Jezusa.

<p>51. Otrzymujemy misję! Obrzędy zakończenia</p>	<p>– Znajomienie dzieci ze znaczeniem błogosławieństw mszalnych, które wyrażają życzliwość Boga wobec uczestników celebracji zbawczych wydarzeń roku liturgicznego. – Zapoznanie uczniów ze znaczeniem obrzędów zakończenia celebracji eucharystycznej. – Przygotowanie do podejmowania Jezusowego posłannictwa we wspólnocie Kościoła i w świecie.</p>	<p>– Błogosławieństwo Boga przekazywane przez kapłana to centralny elementem obrzędów zakończenia Mszy Świętej. – Błogosławieństwo Boże jest znakiem życzliwości i miłości Boga do ludzi. – W swoim błogosławieństwie Bóg ofiaruje nam swoje dobre życzenia. – Msza Święta kończy się obrzędem rozesłania, który oznacza posłanie i przyjęcie misji głoszenia Jezusa w świecie.</p>	<p>– Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. – Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską – Kościół realizujący posłannictwo Chrystusa. – Misja Kościoła</p>	<p>– Wychowuje do motywowanego wiara przyjmowania błogosławieństwa Bożego. – Znajomiamy uczniów ze znaczeniem oraz wartością błogosławieństw liturgicznych, które są wyrazem życzliwości Trójjedynego Boga dla uczestniczących w Eucharystii. – Ukazuje rolę papieża, biskupów i ich pomocników – kapłanów, a także wszystkich wiernych w wypełnianiu misji Pana Jezusa. – Zwraca uwagę na rozesłanie, które następuje na zakończenie Eucharystii, aby uczniowie świadomie przyjmowali misję, z jaką wychodzą po Mszy Świętej.</p>	<p>1) wie, że Bóg Ojciec, Syn i Duch Święty pragnie uszczęśliwić ludzi i błogosławi im; wie, co znaczy słowo misja i jaką misję przekazał Apostołom Pan Jezus; 2) potrafi powiedzieć, czego życzy nam Bóg przez błogosławieństwa; potrafi wyjaśnić kto i w jaki sposób dzisiaj wypełnia misję Pana Jezusa w Kościele; 3) chce świadomie przyjmować błogosławieństwo Boże; pragnie zrozumieć i wypełniać misję, którą dał Kościołowi Jezus Chrystus.</p>
---	---	---	--	--	---

<p>52. Szczęśliwi ubodzy w duchu. Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo Boże</p>	<p>– Wskazywanie na błogosławieństwa, które znajdują się w centrum przepowiadania Jezusowego. – Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazanie wartości ewangelicznego ubóstwa.</p>	<p>– Jezus w błogosławieństwach wyjaśnia znaczenie trudu człowieka wkładanego w tworzenie dobra, które jest wieczne. – Ubogi w duchu oznacza człowieka pokornego, który ma świadomość zależności od Boga – jest „u Boga”, żyje wartościami, które są ewangelicznymi skarbami. – Jezus ubogi, do którego należy królestwo niebieskie – błogosławi (obdarza radością nieprzemijającą) ubogich w duchu i uwrażliwia na potrzeby ludzi biednych.</p>	<p>– Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. – Wiara źródłem ludzkiej życzliwości. – Właściwe odniesienia do drugich: gotowość dzielenia się z innymi, wzajemne obdarowywanie się.</p>	<p>– Ukazuje Jezusowe błogosławieństwa jako zaproszenie przyjaźni Jezusa do określonego stylu życia. – Uświadamia uczniom charakterystyczne cechy Jezusa i Jego pełne miłości odniesienia do ludzi. – Wspiera przesiadanie ludzi pod przewodnictwem Jezusa do pełni życia, do nieśmiertelności. – Wszczepia przeświadczenie o podwyższonej wartości materialnych wobec relacji z ludźmi i Bogiem.</p>	<p>1) wie, że są w życiu sprawy ważniejsze niż materialne; 2) potrafi podać przykłady, że dobra materialne przemijają, a duchowe (miłość i dzielenie się z innymi) uszczęśliwiają i prowadzą do królestwa Bożego; 3) pragnie dzielić się z potrzebującymi: uznaje, że miłość jest ważniejsza niż doczesne dobra materialne.</p>
<p>53. Szczęśliwi, chociaż się smuć. Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni</p>	<p>– Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – Jezus obdarzy radością tych, którzy mają powód do smutku.</p>	<p>– Prawdziwie smutni są ludzie z powodu grzechów oraz współczujący innym. – Jezus obiecuje, że smutek oraz cierpienie z powodu zła przyjęte w duchu zaufania i wiary Bogu, nie będą zmatniane, bo miłość jest silniejsza niż cierpienie i śmierć. – Chrystus przez swoje cierpienie, śmierć i zmartwychwstanie, jest ostatnim źródłem radości. – Zawierzenie Bogu w modlitwie swoich smutków i radości. – Pozytywne wzorce współczucia cierpiącym i odwaznego, pogodnego przyjmowania trudności i cierpień.</p>	<p>– Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. – Wiara źródłem pogody ducha i radości. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.</p>	<p>– Uczy, aby dzieci z radościami, i smutkami zwracali się do Pana Jezusa. – Budzi i utwierdza w nadziei eschatologicznej.</p>	<p>1) odróżnia smutek tych, którzy myślą tylko o sobie i tych, którzy naprawdę cierpią, żałują za grzechy albo współczują innym; 2) potrafi mówić Panu Jezusowi o swoich radościach i cierpieniach; 3) ma nadzieję eschatologiczną, wybiegającą poza życie tu i teraz.</p>

<p>54. Szczęśliwi cisi. Błogosławieni cisi, albowiem oni na własność posiadają ziemię</p>	<p>– Wskazywanie postaw, które są realizacją ewangelicznych błogosławieństw – ukazanie mocy cichych i pokornych.</p>	<p>– Wartość i siła cichych, pokornych i cierpliwych. – Silny to nie ten, który wygrywa agresją – trzeba mieć wielką siłę, by pokonać w sobie złość i chęć zemsty. – Jezus Chrystus wzorem cichego i pokornego.</p>	<p>– Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. – Wiara źródłem ludzkiej życzliwości.</p>	<p>– Ukazuje wartość i skuteczność ludzi cichych i pokornych. – Wskazuje na Jezusa jako tego, który – będąc cichym i pokornym – zbawił cały świat.</p>	<p>1) wie, że „cisi” wcale nie oznaczają „słabi”; 2) umie podać przykład zachowania ewangelicznie cichego; 3) ceni tych, którzy czynią dobro nie dla rozgłosu, i sam pragnie być takim, zgodnie z nauką Jezusa.</p>
<p>55. Szczęśliwi którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyćci</p>	<p>– Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazywanie wartości czynienia bezinteresownego dobra i służby innym, jako wyrazu pragnienia ewangelicznej sprawiedliwości.</p>	<p>– Łaknienie sprawiedliwości w sensie materialnym i moralnym. – Łaknienie sprawiedliwości jako pragnienie dobrego traktowania, szacunku od innych, uczciwej oceny wysiłków i osiągnięć. – Łaknienie sprawiedliwości dotyczącego głodu duchowego: pragnienia Boga. – Sprawiedliwy kocha, kieruje się miłością, jest więc wielkoduszny, gotowy na poświęcenie się dla innych. – Sprawiedliwy jest święty w oczach Boga – Jezus łaknący i pragnący sprawiedliwości – błogosławi (obdarza radością nieprzemijającą) ludzi uczciwych, oddanych nie tylko własnym przyjemnościom, ale przede wszystkim służbie dla innych.</p>	<p>– Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. – Przykłady niesienia pomocy innym. – Właściwe odniesienie do drugich: gotowość do dzielenia się z innymi, wzajemne obdarowywanie. – Tworzenie wspólnoty i jedności.</p>	<p>– Ukazuje wartość, jaką jest wielkoduszne poświęcenie dla dobra innych, bez względu na korzyści osobiste.</p>	<p>1) wie, że czynienie sprawiedliwości czasem wymaga osobistych poświęceń; 2) potrafi podać przykład kogoś, kto pragnął sprawiedliwości, ujmuje się za innymi albo poświęca dla innych bez względu na osobiste korzyści; 3) pragnie bezinteresownie służyć innym dla sprawiedliwości, o której mówił Jezus.</p>

<p>56. Szczęśliwi miłośnicy. Błogosławieni miłośnicy, albowiem oni miłosterdzia dostąpią</p>	<p>– Wspieranie postaw, w których treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazywanie wartości miłosterdzia i przebaczenia w relacjach między ludźmi i wielkości Bożego miłosterdzia.</p>	<p>– Wezwanie do miłosterdzia jest wezwaniem do naśladowania miłosterdzia Bożego i zarazem warunkiem otrzymania Bożego przebaczenia. – Miłosterdzie jest praktykowaniem dobra. – Wezwanie do miłosterdzia jest wezwaniem do przebaczenia – miłosterdzie dopełnia ludzką sprawiedliwość.</p>	<p>– Pojęcie miłosterdzia. – Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. – Przykłady niesienia pomocy innym. – Właściwe odniesienia do drugich: przepraszanie.</p>	<p>– Ukazuje miłosterdzie jako wrażliwość na potrzeby innych i czynienie dobra. – Pomaga dzieciom kształtować postawę przebaczenia, „jak Bóg nam przebacza”.</p>	<p>1) wie, że miłośnicy czyni bezinteresownie dobro i potrafi wybaczyc; 2) potrafi podać przykłady z życia uczniów i dorosłych miłośników ludzi; i chce ją realizować.</p>
<p>57. Szczęśliwi czystego serca. Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądają będą</p>	<p>– Wspieranie postaw, w których treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazanie wartości czystego serca i sensu przyjmowania Bożego oczyszczenia w sakramencie pokuty.</p>	<p>– Czyste serca mają ci, którzy dostosowali swój umysł i swoją wolę do Bożych wymagań świętości: miłości, czystości oraz umiłowania prawdy. – Brak czystości serca, czyli złe postępowanie, złe myśli i słowa są źródłem naszych zwałpnień („nie widzimy” wredy Boga), przekreślają prawdziwą miłość. – Potrzeba modlitwy o czyste serce i o pragnienie ujrzenia Boga, który jedyny może nas uszczęśliwić. – Jezus, który widzi Boga, pragnie, byśmy Go „ujrzeli” i oczyszcza nasze serca w sakramencie pokuty.</p>	<p>– Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. – Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania. – Wiara źródłem radości i pogody ducha.</p>	<p>– Ukazuje czystość serca jako wartość przynoszącą radość nieprzemijającą. – Kształtuje w uczniach postawę rozumnej pokuty – żalu za grzechy jako rozeznania dobra i zła.</p>	<p>1) wie, że złe postępowanie zasłania nam Boga; 2) potrafi podać przykłady postępowania ludzi czystego serca; 3) pragnie przyjmować oczyszczenie (przebaczenie) w sakramencie pokuty.</p>

<p>58. Szczęśliwi czyniący pokój.</p> <p>Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani Bożymi</p>	<p>– Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – wskazanie na wartość pokoju i wysitek, jakiego on wymaga.</p>	<p>– W czasie pokoju ludzie tworzą piękne i potrzebne rzeczy, zgodnie z zamysłem Boga – mogą być szczęśliwi. Wojna niszczy wszystko szybko i okrutnie, unieszczęśliwia ludzi.</p> <p>– Pozdrowienie między ludźmi: „Pokój tobie” lub podanie ręki oznacza pokójowe zamiary („nie mam broni”).</p> <p>– Ludzie pokoju są szczerzy i okazują sobie życzliwość, ale pokój, którym obdarza Jezus, jest inny, głębszy niż ten, który można osiągnąć tylko ludzkim wysiłkiem – wynika z nawrócenia i pojednania z Bogiem.</p> <p>– Czyniący pokój będą nazwani synami Bożymi, bo oni miosą światu pokój Boży – jedyną ludzi z Bogiem.</p>	<p>– Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską.</p> <p>– Sposoby tworzenia wspólnoty i jedności.</p>	<p>– Uświadamia uczniom, że „pokój buduje, a niezgoda rujnuje”.</p> <p>– Zachęca do wysiłku w budowaniu pokoju.</p> <p>– Ukazuje Boży pokój jako źródło siły i nieprzemijającej radości.</p>	<p>1) wie, że pokój sprzyja tworzeniu dobra, a niezgoda i wojna niszczy dobro i unieszczęśliwiają ludzi;</p> <p>2) potrafi podać przykład, jak można wprowadzać pokój;</p> <p>3) pragnie budować swoją postawą pokój; ufa, że Pan Jezus obdarzy go prawdziwym pokojem.</p>
<p>59. Szczęśliwi przesładowani.</p> <p>Błogosławieni, którzy cierpią przesładowanie dla prawdy, sprawiedliwości, albowiem do nich należy królestwo niebieskie</p>	<p>– Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazywanie wartości cierpienia dla prawdy, nawet gdy inni tego nie doceniają.</p>	<p>– Ewangelia jest Dobrą Nowiną dla przesładowanych.</p> <p>– Bóg nie żyje nam przesładowania, ale kto żyje prawdą, naraża się na przesładowanie. Jezus nie obiecuje łatwego szczęścia, lecz zaprasza do przyjęcia cierpienia z wiarą – obdarza nas trudną, ale radosną nadzieją życia wiecznego.</p> <p>– W ośmym błogosławieństwie zbiegają się wszystkie pozostałe błogosławieństwa: przesładowany jest ubogi, cierpi, przeżywa głód i pragnie sprawiedliwości, czyni miłosierdzie, próbuje zachowywać swoje serce nieknięte żadną złością, pragnie pokoju.</p> <p>– Podsumowanie: życie błogosławieństwami jest zadaniem i szansą na prawdziwe szczęście.</p>	<p>– Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską.</p> <p>– Postawa sprawiedliwości.</p> <p>– Wiara źródłem pogody ducha.</p> <p>– Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości.</p>	<p>– Ukazuje, że cierpienie dla prawdy i sprawiedliwości jest cenniejsze, niż kłamstwo i krzywdzenie innych albo zgoda na to, że inni krzywdzą.</p> <p>– Wykazuje, że ósmie błogosławieństwo zawiera w sobie wszystkie pozostałe.</p>	<p>1) wie, że może cierpieć nawet z powodu prawdy i czynienia dobra;</p> <p>2) potrafi podać przykład człowieka, który cierpi z powodu uczciwości, prawdy i sprawiedliwości;</p> <p>3) pragnie być prawym człowiekiem, który żyje nauką Chrystusa.</p>

<p>60. Chrystus Pan nas karmi. Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa</p>	<p>– Wprowadzenie w świętowanie Uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa.</p>	<p>– Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa to dzień, w którym w sposób szczególny oddajemy cześć Panu Jezusowi obecnemu pod postaciami chleba i wina – uczestnicząc w procesji z Najświętszym Sakramentem świadczymy o Jego żywej obecności pośród nas. – Bóg pragnie być dostrzegany, poznawany i kochany przez wszystkich, nie tylko od święta czy uroczystości kościelnej, ale każdego dnia – spotykamy Go podczas Mszy Świętej, adoracji, w ludziach wokół nas, w wydarzeniach codziennego życia, w radościach i troskach, jakie nosimy w sercach.</p>	<p>– Eucharystia jako sakrament obecności Chrystusa. – Pojęcie: Najświętszy Sakrament. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie – Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego.</p>	<p>– Przygotowuje do udziału w procesji i celebracji eucharystycznej Bożego Ciała oraz do zakończenia trzyletniego roku katechizacji szkolnej – stanowiącej konkretny wyraz wiary w Jezusa i dzielenia się nią z innymi.</p>	<p>1) wie, jak świętujemy Boże Ciało; 2) potrafi wyjaśnić, dlaczego powinien wziąć udział w procesji Bożego Ciała; 3) chce wziąć udział w procesji i dzielić się wiarą z innymi.</p>
<p>61. Panie Jezu, będziemy wierni</p>	<p>– Ukwiadowienie konieczności osobistego nawracania się jako warunku wypełnienia przez przyjął Jezusa otrzymanego posłannictwa. – Wskazanie na możliwości wypełniania w codziennym życiu (także podczas wakacji) posłannictwa powierzonego przez Jezusa wspólnotie Kościoła.</p>	<p>– Refleksja nad odkrywaniem tajemnicy Pana Boga obecnej w osobie Jezusa Chrystusa, ukazywanej w poszczególnych jednostkach lekcyjnych. – Bóg jako Ten, który wychodzi naprzeciw człowiekowi w liturgii słowa i Eucharystii, na modlitwie, w uroczystościach i świętach roku liturgicznego, w osobie Maryi – wierniej służebnicy Pańskiej, w przesłaniu czterech Ewangelistów, w życiu naszych patronów, w błogosławieństwach Jezusa. – Zaproszenie do podjęcia decyzji wypełnienia Bożego posłannictwa w codziennym życiu, także w czasie wakacji.</p>	<p>– Pierwsze piątki miesiąca. – Kościół realizujący posłannictwo Chrystusa. – Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.</p>	<p>– Wskazuje konkretne sposoby nawracania się jako warunku wypełnienia misji Pana Jezusa. – Zachęca uczniów do praktyk religijnych i życia zgodnego z błogosławieństwami także podczas wakacji.</p>	<p>1) wie, że podczas wakacji ma być prawdziwym uczniem Pana Jezusa; 2) potrafi zrobić rachunek sumienia z treści, które poznał w roku szkolnym; 3) pragnie wypełniać misję Pana Jezusa podczas wakacji: modlić się, uczestniczyć w niedzielnej i świątecznej Eucharystii, służyć pomocą innym.</p>